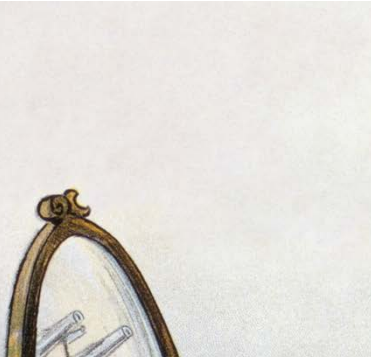

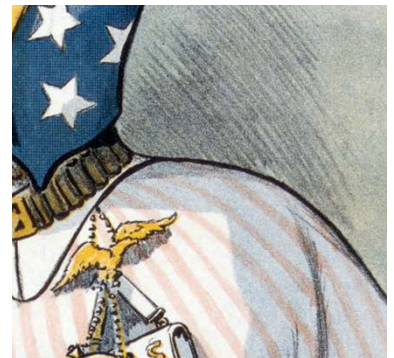
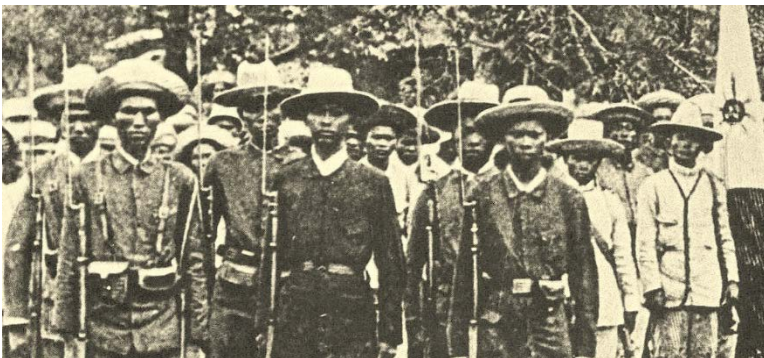

Did the IMPERIALIST ERA
EXPAND or **BETRAY**
 America's **FOUNDING IDEALS?**

lla

TAGALOG

Read this Book
Online

QUESTION ELEVEN , PART ONE

Did the IMPERIALIST ERA

EXPAND or BETRAY

America's FOUNDING IDEALS?

EXPLORING AMERICA'S HISTORY THROUGH COMPELLING QUESTIONS

SUPPORTING QUESTIONS

- 1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?
- 2 DID AMERICA DESERVE THE OUTCOMES OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?
- 3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

DEVELOPED AND COMPILED BY
JONATHAN LOOMIS

SOURCES FOR ORIGINAL TEXT INCLUDE
c o n x . o r g
c o u r s e s . l u m e n l e a r n i n g . c o m
u s h i s t o r y . o r g
s a g e a m e r i c a n h i s t o r y . n e t
l e a r n n c . o r g
w i k i m e d i a . o r g

CREATIVE COMMONS ATTRIBUTION
4.0 INTERNATIONAL LICENSE

QUESTION ELEVEN , PART ONE

Did the IMPERIALIST ERA EXPAND or BETRAY

America's FOUNDING IDEALS?

Since the early days of Jamestown colony, Americans stretching their boundaries to encompass more territory. When the United States was founded in 1776, the practice continued. The 1800s were spent defining the nation's borders through negotiation and war and as the 20th Century dawned, many believed that the expansion should continue.

Different groups pushed for overseas expansion. Industrialists sought new markets for their products and sources for cheaper resources. Nationalists claimed that colonies were a hallmark of national prestige. The European powers had already claimed much of the globe. America would have to compete or perish. Missionaries continually preached to spread their messages of faith. Social Darwinists such as Josiah Strong believed that American civilization was superior to others and that it was an American's duty to diffuse its benefits. Alfred Mahan wrote an influential thesis declaring that throughout history, those that controlled the seas controlled the world. Acquiring naval bases at strategic points around the world was imperative.

Before 1890, American lands consisted of little more than the contiguous states and Alaska. By 1920, America could boast a global empire. American Samoa and Hawaii were added in the 1890s by force. The Spanish-American War brought Guam, Puerto Rico, and the Philippines under the American flag. Through negotiation and intimidation, the United States secured the rights to build and operate a canal in Panama.

The country legitimately call itself an empire. But the transition was not without its critics. The American Anti-Imperialist League argued that the conquest of foreign lands betrayed America's founding ideas. How could a nation founded on liberty, conquer distant nations such as the Philippines, deny the Filipinos the rights accorded to Americans, and still claim to carry to be a model of enlightened freedom for the world to follow? If the Americans could rise up against a king in 1776, why shouldn't the Filipinos be equally justified in their rebellion against American rule?

Mula noong unang mga araw ng kolonya ng Jamestown, ang mga Amerikano ay lumalawak sa kanilang mga hangganan upang masakop ang mas maraming teritoryo. Nang itinatag ang Estados Unidos noong 1776, patuloy ang pagsasanay. Ang mga 1800 ay ginugol sa pagtukoy sa mga hangganan ng bansa sa pamamagitan ng pag-aareglo at digmaan at habang ang ika-20 Siglo ay nagsimula, marami ang naniniwala na ang pagpapalawak ay dapat magpatuloy.

Iba't ibang grupo ang humahadlang sa paglawak sa ibang bansa. Hinahanap ng mga industrialist ang mga bagong merkado para sa kanilang mga produkto at mapagkukunan para sa mas murang mga mapagkukunan. Inaangkin ng mga nasyonalista na ang mga kolonya ay isang tanda ng pambansang prestihiyo. Ang mga European na kapangyarihan ay na-claim na halos ng mundo. Ang America ay kailangang makipagkumpetensya o mamatay. Ang mga misyonero ay patuloy na nangaral upang ipalaganap ang kanilang mga mensahe ng pananampalataya. Naniniwala ang mga Social Darwinist tulad ni Josiah Strong na ang sibilisasyong Amerikano ay higit na mataas sa iba at na isang tungkulin ng Amerikano na ibahin ang mga benepisyo nito. Sinulat ni Alfred Mahan ang isang maimpluwensiyang thesis na nagpapahayag na sa buong kasaysayan, ang mga namamahala sa mga dagat ay nakontrol ang mundo. Ang pagkuha ng mga base ng hukbong-dagat sa mga estratehikong punto sa buong mundo ay kinakailangan.

Bago ang 1890, ang mga lupang Amerikano ay mas maliit pa kaysa sa magkabilang estado at Alaska. Sa pamamagitan ng 1920, ang Amerika ay maaaring magyabang isang pandaigdigang imperyo. Ang American Samoa at Hawaii ay idinagdag noong 1890 sa pamamagitan ng puwersa. Ang Digmaang Espanyol-Amerikano ay nagdala ng Guam, Puerto Rico, at Pilipinas sa ilalim ng bandila ng Amerika. Sa pamamagitan ng negosasyon at pananakot, sinigurado ng Estados Unidos ang mga karapatan na magtayo at magpatakbo ng isang kanal sa Panama.

Ang bansa ay lehitimong tinatawag ang imperyo. Ngunit ang paglipat ay hindi kung wala ang mga kritiko nito. Nagtalo ang Amerikanong Anti-Imperialist League na ang pananakot ng mga dayuhang lupain ay nagkanulo sa mga ideya ng pagkakatatag ng Amerika. Paano maitatag ang isang bansa sa kalayaan, pagtagumpayan ang malayong mga bansa tulad ng Pilipinas, tanggihan ang mga Pilipino ng mga karapatan na ibinibigay sa mga Amerikano, at ipinapalagay pa rin upang maging isang modelo ng napaliwanagan na kalayaan para sa mundo na sundin? Kung ang mga Amerikano ay maaaring tumindig laban sa isang hari noong 1776, bakit hindi dapat maging makatwiran ang mga Pilipino sa kanilang paghihimagsik laban sa panuntunan ng Amerika?

To advocates for imperialism, the answer was clear. America, as a leader among nations, had an obligation to spread the message of freedom and democracy. Although the cost may be high, less developed, and less civilized nations needed the United States and the European powers to show the way. In the eyes of the imperialists, foreign intervention was a way to spread the ideals of the Founding Fathers. Imperialism was a positive good, not a betrayal.

What do you think? Did the Imperialist Era expand or betray America's founding ideals?

Sa mga tagapagtaguyod para sa imperyalismo, malinaw ang sagot. Ang Amerika, bilang lider sa mga bansa, ay may obligasyon na ipalaganap ang mensahe ng kalayaan at demokrasya. Kahit na ang gastos ay maaaring mataas, hindi gaanong binuo, at mas maliit na sibilisadong mga bansa ang kailangan ng Estados Unidos at ng mga European na kapangyarihan upang ipakita ang daan. Sa paningin ng mga imperyalista, isang dayuhang interbensyon ay isang paraan upang maikalat ang mga mithiin ng Founding Fathers. Ang imperyalismo ay positibo, hindi isang pagkakanulo.

Ano sa tingin mo? Ang Imperyalismo ba ay nagpalawak o nagpapahamak sa mga founding ideals ng Amerika?

1

F I R S T Q U E S T I O N DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATIONS?

Did the IMPERIALIST ERA
EXPAND or BETRAY
America's FOUNDING IDEALS?

INTRODUCTION

Historian Paul Kennedy has called the emergence of the United States as a player on world stage the most decisive change in late 19th Century. America saw herself as exceptional and felt justified in projecting influence beyond her borders. Americans still intended to avoid “entangling alliances” that George Washington had warned against but felt free to be more actively involved in the affairs of the world.

America had always been driven by the idea of manifest destiny, which was at first at first meant expansion over the whole continent of North America. With the ending of the frontier and the completion of the settlement from sea to shining sea, however, the impulse for further expansion spilled out over America’s borders. American isolationism began to change late in the century for a variety of reasons.

First, the industrial revolution had created challenges that required a broad reassessment of economic policies and conduct. The production of greater quantities of goods, the need for additional sources of raw materials and greater markets all called for American to look outward.

But did this have to happen? It’s true that money is a powerful motivator and American business leaders naturally wanted places to sell their products and find raw materials, but the same is true today and we do not need to invade China to buy and sell with the Chinese. Couldn’t the same have been true 120 years ago?

What do you think? Did America need to be an imperial nation?

PANIMULA

Tinawag ng istoryador na si Paul Kennedy ang paglitaw ng Estados Unidos bilang isang manlalaro sa yugto ng mundo na ang pinaka-tiyak na pagbabago sa huling ika-19 Siglo. Nakita ng Amerika ang kanyang sarili bilang katangi-tangi at naramdaman na makatwiran sa pag-uulat ng impluwensiya na lampas sa kanyang mga hangganan. Ang mga Amerikano ay inilaan pa rin upang maiwasan ang “magkakasalungat na alyansa” na binabalaan ng George Washington laban ngunit nadama na libre na maging mas aktibong kasangkot sa mga gawain ng mundo.

Ang Amerika ay palaging hinihimok ng ideya ng paghahayag ng tadhana, na sa una ay nangangahulugang pagpapalawak sa buong kontinente ng Hilagang Amerika. Sa pagtatapos ng hangganan at ang pagkumpleto ng pag-areglo mula sa dagat patungo sa nagniningning na dagat, gayunpaman, ang salpok para sa karagdagang pagpapalawak ay naubos sa mga hangganan ng Amerika. Nagsimula ang pagbabago ng Amerikano sa huli ng siglo dahil sa iba’t ibang dahilan.

Una, ang industriya ng rebolusyon ay lumikha ng mga hamon na nangangailangan ng malawak na muling pagsuri ng mga patakaran at pag-uugali ng ekonomiya. Ang produksyon ng mas maraming dami ng mga kalakal, ang pangangailangan para sa karagdagang mga pinagkukunan ng mga hilaw na materyales at mas malalaking merkado na tinatawag na para sa Amerikano upang tumingin sa labas.

Ngunit ito ba ay kailangang mangyari? Totoo na ang pera ay isang makapangyarihang motorsiklo at ang mga lider ng negosyo ng Amerika ay natural na gusto ng mga lugar na ibenta ang kanilang mga produkto at makahanap ng mga hilaw na materyales, ngunit totoo rin ngayon at hindi namin kailangan na lusubin ang Tsina upang bumili at magbenta sa Intsik. Hindi ba totoo ito ay 120 taon na ang nakalipas?

Ano sa tingin mo? Kailangan ba ng Amerika na maging isang imperyal na bansa?

AMERICAN EXCEPTIONALISM

American Exceptionalism is the theory that the United States is inherently different from other nations. In this view, American exceptionalism stems from its emergence from the American Revolution, becoming what political scientist Seymour Martin Lipset called "the first new nation" and developing a uniquely American ideology based on liberty, egalitarianism, individualism, and the rule of We the People. Although the term American Exceptionalism does not necessarily imply superiority, many Americans come to see the United States as exceptional and therefore better than those other countries who are not exceptional. To them, the United States is the **City upon a Hill**, a shining example for other nations.

During the late 1800s, industrialization caused American businessmen to seek new international markets in which to sell their goods. Additionally, the increasing influence of **Social Darwinism** led to the belief that the United States was inherently responsible for bringing concepts such as industry, democracy, and Christianity to less developed savage societies. The combination of these attitudes and other factors led the United States toward imperialism.

Pinpointing the actual beginning of American imperialism is difficult. Some historians suggest that it began with the writing of the Constitution. Historian Donald Meinig argues that the imperial behavior of the United States dates back to at least the Louisiana Purchase. He describes this event as an, "aggressive encroachment of one people upon the territory of another, resulting in the subjugation of that people to alien rule." Here, he is referring to policies toward Native Americans, which he said were, "designed to remold them into a people more appropriately conformed to imperial desires."

Whatever its origins, American imperialism experienced its pinnacle from the late 1800s through the years following World War II. During this Age of Imperialism, the United States exerted political, social, and economic control over countries such as Hawaii, Russia, the islands of Micronesia, the Philippines, Cuba, Spain, Germany, Japan and Korea.

ALASKA

America's first real foray into acquiring territory outside of what we now call **the contiguous United States** was Alaska. Often overlooked, the purchase of Alaska from Russia marks the opening of America's Imperialist Era.

Russia owned the territory of Alaska and had ventured down the western coast of North America as far as Northern California, where

AMERICAN EXCEPTIONALISM

Amerikano Exceptionalism ay ang teorya na ang Estados Unidos ay likas na naiiba mula sa iba pang mga bansa. Sa pananaw na ito, ang Amerikanong pambihirang katangian ay nagmula sa paglitaw nito mula sa Rebolusyong Amerikano, na naging tinatawag na "siyas-bagong bansa" na tinatawag na Seymour Martin Lipset na pampulitika at nagkakaroon ng natatanging ideolohiya ng Amerikano batay sa kalayaan, egalitarianism, individualism, at ng pamumuno ng We the People. Kahit na ang terminong Amerikano Exceptionalism ay hindi nangangahulugang nagpapahiwatig ng higit na kagalingan, maraming Amerikano ang nakikita ang Estados Unidos bilang katangi-tangi at samakatuwid mas mahusay kaysa sa iba pang mga bansa na hindi pambihirang. Sa kanila, ang United States ay ang Lungsod sa isang Hill, isang nagingning na halimbawa para sa iba pang mga bansa.

Noong mga huling taon ng 1800, naging sanhi ng industriyalisasyon ang mga Amerikanong negosyante na humingi ng bagong internasyonal na mga merkado kung saan ipagbibili ang kanilang mga kalakal. Bukod pa rito, ang pagtaas ng impluwensiya ng Social Darwinism ay humantong sa paniniwala na ang Estados Unidos ay likas na responsable para sa pagdadala ng mga konsepto tulad ng industriya, demokrasya, at Kristiyanismo sa mas mababa na binuo malupit na lipunan. Ang kumbinasyon ng mga saloobin at iba pang mga kadahilanan ay humantong sa Estados Unidos patungo sa imperyalismo.

Ang pagturo sa aktwal na simula ng imperyalismong Amerikano ay mahirap. Iminumungkahi ng ilang mga istoryador na nagsimula ito sa pagsulat ng Saligang-Batas. Sinabi ng istoryador na si Donald Meinig na ang pag-uugali ng imperyal ng Estados Unidos ay bumalik sa hindi bababa sa Pagbili ng Louisiana. Inilalarawan niya ang kaganapang ito bilang isang "agresibong pag-iwas sa isang tao sa teritoryo ng isa pa, na nagresulta sa pagsupil sa mga taong iyon sa alien rule." Dito, tinutukoy niya ang mga patakaran patungo sa mga Katutubong Amerikano, na sinabi niya ay, "dinisenyo upang ibinalita ang mga ito sa isang tao na mas naaangkop ayon sa imperyal na mga pagnanasa."

Anuman ang pinagmulan nito, nakaranas ng imperyalismong Amerikano ang summit nito mula sa huling bahagi ng 1800 hanggang sa mga taon kasunod ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Sa panahong ito ng Imperyalismo, pinilit ng Estados Unidos ang kontrol sa pampulitika, panlipunan, at ekonomiya sa mga bansa tulad ng Hawaii, Russia, mga pulo ng Micronesia, Pilipinas, Cuba, Espanya, Alemanya, Japan at Korea.

ALASKA

Ang unang totoong pagkakamali ng Amerika sa pagkuha ng teritoryo sa labas ng tinatawag nating tinatawag na magkakatulad na Estados Unidos ay Alaska. Kadalasan ay inuri, ang pagbili ng Alaska mula sa Rusya ay nagmamarka ng pagbubukas ng Imperialist Era ng Amerika.

Pag-aari ng Russia ang teritoryo ng Alaska at nagsimula sa kanlurang baybayin ng Hilagang Amerika hanggang sa Northern California, kung saan itinayo nila ang Fort Ross, isang dalawang oras na biyahe sa hilaga ng San Francisco. Gayunpaman, ang

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

they built Fort Ross, a mere two hour's drive north of San Francisco. Anticipating, however, that holding on to a distant territory on a different continent might be difficult and unprofitable, the Russians were in the mood to get rid of the territory and sent a German negotiator to meet with the United States. In 1867, Secretary of State William Seward purchased Alaska for \$7.2 million, a venture which critics referred to as **Seward's Folly**.

Only if gold were found, newspaper editors decried at the time, would the secretive purchase be justified. That is exactly what happened. Seward's purchase added an enormous territory to the country, nearly 600,000 square miles, and gave the United States access to the rich mineral resources of the region, including the gold that triggered the Klondike Gold Rush at the close of the century and later vast reserves of oil. As was the case elsewhere in the American borderlands, Alaska's industrial development wreaked havoc on the region's indigenous and Russian cultures.

ECONOMIC IMPERIALISM

While the United States slowly pushed outward and sought to absorb the lands in the American West and the indigenous cultures that lived there, the country was also changing how it functioned. As a new industrial United States emerged in the 1870s, economic interests began to lead the country toward a more expansionist foreign policy. By forging new and stronger ties overseas, the United States could gain access to international markets for export, as well as better deals on the raw materials needed domestically.

pag-iisip na ang pagpindot sa isang malayong teritoryo sa ibang kontinente ay maaaring maging mahirap at walang kapakinabangan, ang mga Russian ay nasa kalagayan upang mapupuksa ang teritoryo at nagpadala ng negosyante sa Alemanya upang makipagkita sa Estados Unidos. Noong 1867, binili ng Kalihim ng Estado na si William Seward ang Alaska para sa \$ 7.2 milyon, isang venture na tinutukoy ng mga kritiko bilang Kabuang ng Seward.

Kung natagpuan lamang ang ginto, ang mga pahayag ng pahayagan ay nagpapahiwatig sa panahong iyon, ay magiging makatwiran ang pagbili ng lihim. Iyon ay eksakto kung ano ang nangyari. Ang pagbili ni Seward ay nagdagdag ng isang napakalaking teritoryo sa bansa, halos 600,000 square miles, at binigyan ang Estados Unidos ng access sa mayamang mineral na mga mapagkukunan ng rehiyon, kasama ang ginto na triggered sa Klondike Gold Rush sa pagtatapos ng siglo at kalaunan ay malawak na reserba langis. Tulad ng kaso sa ibang lugar sa mga hangganan ng Amerika, ang pang-industriyang pag-unlad ng Alaska ay nagwasak ng mga kultura ng mga katutubo at Ruso ng rehiyon.

Primary Source: Photograph

The Trans-Alaska Pipeline now carries millions of barrels of crude oil from wells in along the Arctic coast to ports in the South where it is loaded onto tanker ships and carried to refineries in California and elsewhere. This discovery of gold and oil have made Seward's purchase of Alaska from Russia appear to be one of the wisest and best deals America ever concluded.

ECONOMIC IMPERIALISM

Habang unti-unting humikad ang Estados Unidos at hinahangad na maunawaan ang mga lupain sa American West at ang mga katutubong kultura na nanirahan doon, ang bansa ay nagbabago rin kung paano ito gumana. Tulad ng isang bagong pang-industriya na Estados Unidos ay lumitaw noong 1870s, nagsimulang manguna ang ekonomiyang interes sa bansa patungo sa isang mas malawak na patakaranang panlabas. Sa pamamagitan ng pagbuo ng mga bago at mas malakas na relasyon sa ibang bansa, ang Estados Unidos ay maaaring makakuha ng access sa mga internasyonal na merkado para i-export, pati na rin ang mas mahusay na deal sa mga hilaw na materyales na kinakailangan domestically.

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

The concerns raised by the economic depression of the early 1890s further convinced business owners that they needed to tap into new markets, even at the risk of foreign entanglements. Because of these growing economic pressures, American exports to other nations skyrocketed in the years following the Civil War, from \$234 million in 1865 to \$605 million in 1875. By 1898, on the eve of the new century, American exports had reached a height of \$1.3 billion annually. Imports over the same period also increased substantially, from \$238 million in 1865 to \$616 million in 1898. Such an increased investment in overseas markets in turn strengthened Americans' interest in foreign affairs.

At a time when business leaders such as Carnegie and Rockefeller had tremendous influence over political decisions, it is no surprise that politicians bent to the will of business.

RELIGIOUS IMPERIALISM

Businesses were not the only ones seeking to expand. Religious leaders and Progressive reformers joined businesses in the growing interest in American expansion, as both sought to increase the democratic and Christian influences of the United States abroad. Editors of such magazines as Harper's Weekly supported an imperialistic stance as the democratic responsibility of the United States. Several Protestant faiths formed missionary societies in the years after the Civil War, seeking to expand their reach, particularly in Asia. Missionaries conflated Christian teaching with American virtues, and began to spread both gospels with zeal. This was particularly true among women missionaries, who composed over 60% of the overall missionary force. By 1870, missionaries abroad spent as much time advocating for the American version of a modern civilization as they did teaching the Bible.

THE WHITE MAN'S BURDEN

"The White Man's Burden: The United States and the Philippine Islands", an 1899 poem by the British poet Rudyard Kipling, invites the United States to assume colonial control of that country.

In the poem, Kipling, the acclaimed author of such classics as *The Jungle Book*, exhorts the reader to embark upon the enterprise of empire, yet gives somber warning about the costs involved nonetheless. Perhaps serious or perhaps satire, the poem describes the virtues of spreading Western Protestant Christian culture despite the financial and military costs incurred by the imperialist power. This, according to Kipling was the **White Man's Burden** – that being superior implied the burden of teaching less civilized people. Clearly, it was a racist idea, but one held by many Europeans and Americans at the time.

Ang mga alalahanin na itinaas ng pang-ekonomiyang depresyon ng maagang 1890s ay karagdagang kumbinsido ng mga may-ari ng negosyo na kailangan nila upang mag-tap sa mga bagong merkado, kahit na sa panganib ng mga panlabas na kalupaan. Dahil sa mga lumalaking pang-ekonomiyang pressures, ang mga Amerikano ay nag-export sa iba pang mga bansa na lumagpas sa mga taon kasunod ng Digmaang Sibil, mula sa \$ 234 milyon noong 1865 hanggang \$ 605 milyon noong 1875. Noong 1898, noong bisperas ng bagong siglo, ang mga export ng Amerikano ay umabot sa taas ng \$ 1.3 bilyon taun-taon. Ang mga pag-angkat sa parehong panahon ay nadagdagan din ng malaki, mula sa \$ 238 milyon noong 1865 hanggang \$ 616 milyon noong 1898. Ang nasabing mas mataas na pamumuhunan sa mga merkado sa ibang bansa naman ay nagpalakas ng interes ng mga Amerikano sa mga pangyayari sa ibang bansa.

Sa isang panahon kung ang mga lider ng negosyo tulad ng Carnegie at Rockefeller ay nagkaroon ng napakalaking impluwensya sa mga desisyon sa pulitika, hindi sorpresa na ang mga pulitiko ay nagtutungo sa kalooban ng negosyo.

RELIGIOUS IMPERIALISM

Ang mga negosyo ay hindi lamang ang mga nagnanais na palawakin. Ang mga lider ng relihiyon at Progresibong mga repormador ay sumali sa mga negosyo sa lumalaking interes sa paglawak ng Amerikano, dahil parehong nagnanais na palakihin ang mga impluwensyang demokratiko at Kristiyano ng Estados Unidos sa ibang bansa. Ang mga editor ng gayong mga magasin bilang Harper's Weekly ay suportado ng isang imperyalistang paninindigan bilang demokratikong responsibilidad ng Estados Unidos. Ilang mga pananampalatayang Protestante ang nabuo sa mga misyonaryong lipunan sa mga taon pagkatapos ng Digmaang Sibil, naghahangad na palawakin ang kanilang pag-abot, lalo na sa Asya. Ipinaliwanag ng mga misyonero ang Kristiyanong pagtuturo na may mga Amerikanong birtud, at nagsimulang kumalat sa parehong ebanghelyo na may kasigasigan. Talagang totoo ito sa mga babaeng misyonero, na binubuo ng higit sa 60% ng pangkalahatang puwersa ng misyonero. Noong 1870, ang mga misyonero sa ibang bansa ay gumugol ng maraming oras na nagtataguyod para sa Amerikanong bersyon ng modernong sibilisasyon habang itinuturo nila ang Biblia.

ANG BURDEN NG PULONG NG PAMILYA

Ang Pasanin ng Puwang ng Tao: Ang Estados Unidos at ang mga Pulo ng Pilipinas, isang 1899 na tula ng makataang taga-Britanya na si Rudyard Kipling, ay nag-aanyaya sa Estados Unidos na tanggapin ang kolonyal na kontrol sa bansang iyon.

Sa tula, si Kipling, ang pinaranghang may-akda ng naturang mga klasiko bilang *The Jungle Book*, ay pinapayuhan ang mambabasa na pumasok sa emperyo ng emperyo, gayunpaman ay nagbigay ng somber na babala tungkol sa mga gastos na kasangkot gayunman. Marahil ay seryoso o marahil ay nagngangalit, ang tula ay naglalarawan ng mga kabutihan ng pagkalat ng kulturang Kristiyano ng Western Protestante sa kabila ng mga gastos sa pananalapi at militar na dulot ng imperyalistang kapangyarihan. Ito, ayon kay Kipling ay ang Pasan ng Puti ng Tao - na higit na ipinahiwatig ang pasanin ng pagtuturo ng mas mababang sibilisadong tao. Maliiwanag, ito ay isang ideya ng rasista, ngunit isa na hinawakan ng maraming mga Europeo at Amerikano sa panahong iyon.

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

Primary Source: Editorial Cartoon

Uncle Sam and John Bull, representing the United States and Great Britain, carry the people of their respective colonies toward civilization over rocks labeled "ignorance," "oppression" and "superstition." It is hard to image and more clear visualization of the racist idea of the White Man's Burden.

EUROPEAN IMPERIALISM

Furthermore, even if Americans had reservations about expansionist, as many did, their doubts were often tempered by the fact that everybody seemed to be doing it. The late-1800s were a time of colonialism, when the European powers seemed bent on gobbling up all the underdeveloped areas of the world and turning them into colonies for military, commercial or political purposes. Europeans had divided Africa amongst themselves, without the consent of anyone in Africa. They were expanding into China. It was said that the sun never set on the British Empire since Britain controlled territory on every continent around the world.

Surely if the Europeans were doing it, many Americans figured, America could conquer foreign lands as well. Besides, if Britain, Italy, Germany or France got there first, Americans might be cut off from access to lucrative markets.

SEA POWER

Perhaps no one did more to promote the idea of empire than **Alfred T. Mahan**. Mahan was a former navy man and historian and in his 1890 book, **The Influence of Seapower upon History**, he suggested three strategies that would assist the United States in both constructing and maintaining an empire.

First, noting the sad state of the United States navy, he called for the government to build a stronger, more powerful version. Only a strong navy, he argued could protect American merchant ships as they plied the world's oceans expanding American trade.

European Imperialismo

Higit pa rito, kahit na ang mga Amerikano ay nag-aalangan tungkol sa pagpapalawak, tulad ng maraming ginawa, ang kanilang mga pagdududa ay madalas na pinapadali ng katotohanan na tila ginagawa ito ng lahat. Ang mga huling taon ng 1800 ay isang panahon ng kolonyalismo, nang ang mga kapangyarihan ng Europa ay tila nakatuon sa paglulubog ng lahat ng mga lugar na hindi pa binuo ng mundo at nagiging mga kolonya para sa mga layuning militar, komersyal o pampolitika. Hinati ng mga Europeo ang Africa sa gitna nila, nang walang pahintulot ng sinuman sa Africa. Sila ay lumalawak sa Tsina. Sinabi na hindi sinimulan ng araw ang Imperyong Britanya mula noong kinokontrol ng Britanya ang teritoryo sa bawat kontinente sa buong mundo.

Tiyak kung ginagawa ito ng mga Europeo, maraming mga Amerikano ang nakilala, maaari ring lupigin ng Amerika ang mga dayuhang lupain. Bukod, kung ang Britanya, Italya, Alemanya o Pransya ay nakarating doon muna, ang mga Amerikano ay maaaring ihiwalay mula sa pag-access sa mga kapakinabang na mga merkado.

SEA POWER

Marahil ay wala nang iba pa upang itaguyod ang ideya ng imperyo kaysa kay Alfred T. Mahan. Si Mahan ay isang dating hukbong pandagat at istoryador at sa kanyang 1890 na libro, *Ang Impluwensya ng Seapower sa Kasaysayan*, siya ay nagmungkahi ng tatlong estratehiya na tutulong sa Estados Unidos sa parehong pagtatayo at pagpapanatili ng imperyo.

Una, binabanggit ang malungkot na estado ng hukbong-dagat ng Estados Unidos, tinawagan niya ang pamahalaan na bumuo ng isang mas malakas, mas malakas na bersyon. Tanging isang malakas na hukbong-dagat, siya argued maaaring maprotektahan ang mga Amerikano merchant ships habang sila

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

Second, he suggested establishing a network of naval bases to fuel this expanding fleet. This was vital, as the limited reach of steamships and their dependence on coal made naval coaling stations imperative for increasing the navy's geographic reach.

Finally, Mahan urged the future construction of a canal across the isthmus of Central America, which would decrease by two-thirds the time and power required to move the new navy from the Pacific to the Atlantic oceans.

Overall, Mahan made a strong case for his thesis: great nations controlled distant territory to enrich the mother country and had strong navies to protect trade.

Heeding Mahan's advice, the government moved quickly, passing the Naval Act of 1890, which set production levels for a new, modern fleet. By 1898, the government had succeeded in increasing the size of the navy to an active fleet of 160 vessels, of which 114 were newly built of steel. In addition, the fleet now included six battleships, compared to zero in the previous decade. As a naval power, the country catapulted to the third strongest in world rankings by military experts, trailing only Spain and Great Britain.

HAWAII

American interest in the Hawaiian Islands goes back to post-revolutionary days when American traders first started traversing the Pacific. Hawaii was a convenient stopping-off place for ships bound for China and Japan. American missionaries arrived in the islands in the early 19th Century. The scenery, climate and valuable crops like sugar and fruits attracted the attention of investors. In 1842, Secretary of State Daniel Webster recognized the importance of Hawaii for the United States. Native Hawaiians wanted to resist foreign intervention and saw the Americans as an ally in that effort. Although the United States made no move to annex or otherwise control Hawaii, American policy consistently sought to keep other nations from extending their influence over the islands.

In 1875, the United States signed a reciprocity trade treaty with Hawaii that admitted Hawaiian sugar to the United States duty free. Under the terms of the treaty, no Hawaiian territory was to be disposed of to a third party. The Reciprocity Treaty was renewed in 1884, and in 1887, rights to a fortified naval base at **Pearl Harbor** were added to the agreement. Later that year a revolution of White, mostly American, planters forced Hawaiian King Kalakaua to create a constitutional government, which was dominated by minority White

plied ang mundo karagatan pagpapalawak ng kalakalan Amerikano.

Ikalawa, iminungkahi niya ang pagtatatag ng isang network ng mga base ng hukbong-dagat upang siksikin ang pagpapalawak ng mabilis na ito. Mahalaga ito, dahil ang limitadong pag-abot ng mga steamship at ang kanilang pag-asa sa karbon ay gumawa ng mga istasyon ng pagbuo ng dagat na kinakailangan para sa pagtaas ng geographic reach ng navy.

Sa wakas, hinimok ni Mahan ang hinaharap na pagtatayo ng isang kanal sa kabila ng isthmus ng Gitnang Amerika, na bababa ng dalawang-ikatlo ng oras at kapangyarihan na kinakailangan upang ilipat ang bagong hukbong-dagat mula sa Pasipiko hanggang sa mga karagatang Atlantiko.

Sa pangkalahatan, ang Mahan ay gumawa ng isang malakas na kaso para sa kanyang tesis: ang mga dakilang bansa ay nakontrol ang malayong teritoryo upang mapagbuti ang ina ng bansa at may malakas na mga navy upang protektahan ang kalakalan.

Sa pagtatalim ng payo ni Mahan, mabilis na lumipat ang pamahalaan, na dumaraan sa Naval Act of 1890, na nagtakda ng mga antas ng produksyon para sa isang bago, modernong kalipunan ng mga sasakyan. Noong 1898, nagtagumpay ang pamahalaan sa pagtaas ng laki ng navy sa isang aktibong fleet ng 160 vessel, kung saan 114 ang bagong binuo ng bakal. Bukod pa rito, kasama na ang fleet na anim na barkong pandigma, kumpara sa zero sa nakaraang dekada. Bilang isang kapangyarihan ng hukbong-dagat, ang bansa ay nagpatirapa sa ikatlong pinakamalakas sa mga pagraranggo ng mundo ng mga eksperto sa militar, na nagsisilbing Espanya at Gran Britanya lamang.

HAWAII

Ang interes ng Amerikano sa Mga Isla ng Hawaii ay bumalik sa mga araw ng rebolusyonaryong araw nang magsimula ang mga negosyanteng Amerikano sa pagtawid sa Pasipiko. Ang Hawaii ay isang maginhawang paghinto ng lugar para sa mga barkong nakatali para sa Tsina at Japan. Dumating ang mga Amerikanong misyonero sa mga isla noong unang bahagi ng ika-19 na Siglo. Ang senaryo, klima at mahahalagang pananim tulad ng asukal at bunga ay nakuha ng pansin ng mga mamumuhunan. Noong 1842, kinilala ng Kalihim ng Estado na si Daniel Webster ang kahalagahan ng Hawaii para sa Estados Unidos. Nais ng mga katutubong taga-Hawaii na labanan ang dayuhang interbensyon at nakita ang mga Amerikano bilang kaalyado sa pagsisikap na iyon. Bagaman ang Estados Unidos ay hindi gumagalaw sa annex o kung hindi man kontrolin ang Hawaii, ang patakarang Amerikano ay patuloy na nagsikap na panatilihin ang ibang mga bansa mula sa pagpapalawak ng kanilang impluwensya sa mga isla.

Noong 1875, pinirmahan ng Estados Unidos ang kasunduan sa kalakalan ng reciprocity sa Hawaii na pinapapasok ang asukal sa Hawaiian sa libreng tungkulin ng Estados Unidos. Sa ilalim ng mga tuntunin ng kasunduan, walang teritoryo ng Hawaii ang dapat itapon sa isang ikatlong partido. Ang Treaty Reciprocity ay na-renew noong 1884, at noong 1887, ang mga karapatan sa isang pinatibay na base ng hukbong-dagat sa Pearl Harbor ay idinagdag sa kasunduan. Nang maglaon sa taong iyon isang rebolusyon ng White, karamihan sa mga Amerikano, pinilit ng mga planters na Hawaiian King Kalakaua na lumikha ng isang konstitusyunal na pamahalaan, na pinangungunahan ng mga

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

Americans. By 1890, American planters controlled two-thirds of the land in Hawaii.

minorya na White Americans. Noong 1890, kinokontrol ng mga planter ng Amerika ang dalawang-ikato ng lupain sa Hawaii.

Primary Source: Photograph

Queen Liliuokalani, who gave up her throne peacefully rather than see bloodshed and then lobbied unsuccessfully for the United States to intervene to correct the injustice.

The McKinley Tariff of 1890 ended the favorable sugar trade situation for Hawaii, resulting in large losses for American planters. Americans also lost power when **Queen Liliuokalani**, a strong Hawaiian nationalist, acceded to the throne in 1891 following the deaths of her brother, King Kalakaua. An educated woman, she claimed that "Hawaii is for the Hawaiians!" and opposed political reforms. In 1893, a Sanford Dole, the son of an American missionary, formed a Committee of Safety to overthrow the native government. American Minister to Hawaii John L. Stevens violated international law by improperly ordering American Marines ashore from a warship, threatening the government. Dole became president of a new provisional government.

An annexation treaty was hastily sent to Washington and then submitted to the Senate by President Harrison, but, recognizing the obvious illegality of the overthrow, Democrats in the Senate blocked it. When President Cleveland took office in March 1889, he withdrew the treaty and ordered an investigation. Cleveland sent former congressman James Blount to Hawaii. Blount reported wrongdoing against Queen Liliuokalani, and President Cleveland tried to have her restored to her throne. However, the provisional government

Ang McKinley Tariff ng 1890 ay nagtapos sa kanais-nais na sitwasyon sa kalakalan ng asukal para sa Hawaii, na nagresulta sa malalaking pagkalugi para sa mga planter ng Amerikano. Ang mga Amerikano ay nawalan din ng kapangyarihan nang ang Queen Liliuokalani, isang malakas na makabayan ng Hawaiian, ay pumasok sa trono noong 1891 kasunod ng pagkamatay ng kanyang kapatid na si King Kalakaua. Ang isang edukadong babae, inangkin niya na "Hawaii ay para sa mga taga-Hawaii!" At laban sa mga reporma sa pulitika. Noong 1893, isang Sanford Dole, ang anak ng isang Amerikanong misyonero, ay bumuo ng Komite ng Kalligtasan upang ibagsak ang katutubong pamahalaan. Ang Amerikanong Ministro sa Hawaii na si John L. Stevens ay lumabag sa internasyunal na batas sa pamamagitan ng di-wastong pag-order ng mga Amerikano sa Marines mula sa isang bapor na pandigma, nagbabanta sa pamahalaan. Naging presidente ng isang bagong pansamantalang pamahalaan ang Dole.

Ang isang kasunduan sa pagsasanib ay dali-dali na ipinadala sa Washington at pagkatapos ay isinumite sa Senado ni Pangulong Harrison, ngunit, kinikilala ang halatang iligalidad ng pagbagsak, hinarang ito ng mga Demokratiko sa Senado. Nang mag-opisina si Pangulong Cleveland noong Marso 1889, inalis niya ang kasunduan at nag-utos ng pagsisiyasat. Ipinadala ni Cleveland ang dating kongresista na si James Blount sa Hawaii. Ang Blount ay nag-ulat ng pagkakamali laban kay Queen Liliuokalani, at sinubukan ni Pangulong Cleveland na ipanumbalik ang kanyang trono. Gayunpaman, ang pansamantalang gobyerno ay tumanggap lumusong at ang Cleveland ay ayaw na gumamit ng puwersa sa bagay na ito.

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

refused to step down and Cleveland was unwilling to use force in the matter.

Despite opposition, annexing Hawaii fit well into Mahan's plan for American expansion. The naval station at Pearl Harbor provided a critical stopping point in the middle of the Pacific and Hawaii's plantations were the source of valuable agricultural products.

President McKinley negotiated a new annexation treaty, but it was blocked by anti-imperialists in the Senate, failing to get the necessary 2/3 vote. **Congress then annexed Hawaii** by a joint resolution of Congress, which required only a simple majority. President McKinley approved the resolution on July 7, and Hawaii became a United States territory on June 14, 1900.

Sa kabila ng pagsalungat, ang pagsasama ng Hawaii ay angkop sa plano ni Mahan para sa pagpalawak ng Amerikano. Ang istasyon ng hukbong-dagat sa Pearl Harbor ay nagbibigay ng isang kritikal na paghinto sa gitna ng mga plantasyon ng Pasipiko at Hawaii ay ang pinagmumulan ng mga mahalagang produkto ng agrikultura.

Nakipag-negosasyon si Pangulong McKinley sa isang bagong kasunduan sa pagsasanib, ngunit nahadlangan ito ng mga anti-imperyalista sa Senado, na hindi nakakuha ng kinakailangang 2/3 na boto. Pagkatapos ay inagaw ng Kongreso ang Hawaii sa pamamagitan ng pinagsamang resolusyon ng Kongreso, na nangangailangan lamang ng isang simpleng mayorya. Inaprubahan ni Pangulong McKinley ang resolusyon noong Hulyo 7, at naging Hawaii ang isang teritoryo ng Estados Unidos noong Hunyo 14, 1900.

Primary Source: Photograph

US Marines in Honolulu helping to enforce the overthrow of the Hawaiian monarchy. The action was clearly a violation of international law and was reversed by the US government, but the damage had already been done.

THE PACIFIC

Hawaii was not the only Pacific Island to receive American attention. The United States also expanded its influences, most notably Samoa. The United States had similar strategic interests in the Samoan Islands as they did in Hawaii, most notably, access to the naval refueling station at Pago Pago where American merchant vessels as well as naval ships could take on food, fuel, and supplies.

Germany in particular showed a great commercial interest in the Samoan Islands, especially on the island of Upolu, where German firms monopolized copra and cocoa bean processing. Britain also

ANG PASIPIKO

Ang Hawaii ay hindi lamang ang Pacific Island upang makatanggap ng pansin sa Amerika. Pinalalawak din ng Estados Unidos ang mga impluwensya nito, lalung-lalo na ang Samoa. Ang Estados Unidos ay nagkaroon ng mga katulad na estratehikong interes sa mga Samoan Islands tulad ng ginawa nila sa Hawaii, lalung-lalo na, ang access sa istasyon ng refueling ng naval sa Pago Pago kung saan ang mga barkong pangkalakalan ng Amerikano at mga barko ng hukbong-dagat ay maaaring kumuha ng pagkain, gasolina, at suplay.

Ang partikular na Alemanya ay nagpakita ng isang mahusay na komersyal na interes sa mga Samoan Islands, lalo na sa isla ng Upolu, kung saan ang mga kompanya ng Aleman ay nagmonopolyo ng kopra at cocoa bean processing. Nagpadala rin

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

sent troops to protect British business enterprise and access to Samoa's harbors.

An eight-year civil war broke out, during which each of the three powers supplied arms, training and in some cases combat troops to the warring Samoan parties. The Samoan crisis came to a critical juncture in March 1889 when all three colonial contenders sent warships into Apia Harbor, and a larger-scale war seemed imminent. A massive storm damaged or destroyed the warships, ending the military conflict and giving the great powers a chance to find a diplomatic solution to their competing claims for Samoa.

The United States, Great Britain and German divided the island chain. The eastern island group was given to the United States and became **American Samoa**. The western islands, by far the greater landmass, became German Samoa. The United Kingdom gave up all its claims in Samoa and in return, German surrendered its claims to Tonga and the Solomon Islands.

After World War I German Samoa was granted independence, but American Samoa remains a territory of the United States.

OPPOSITION TO IMPERIALISM

Not everyone in the nation was happy with America's new possessions. The Platform of the Anti-imperialist League of October 17, 1899, opened as follows:

"We hold that the policy known as imperialism is hostile to liberty and tends toward militarism, an evil from which it has been our glory to be free. We regret that it has become necessary in the land of Washington and Lincoln upang muling patunayan na ang lahat ng tao, sa anumang lahi o kulay, ay may karapatan sa buhay, kalayaan, at pagtugis ng kaligayahan. Ipinagpapatuloy namin na ang mga pamahalaan ay nakakuha ng kanilang makatarungang kapangyarihan mula sa pagsang-ayon ng namamahala. Ipinapilit namin na ang pagsupil sa anumang mga tao ay 'kriminal na pagsalakay' at bukas na pagkakasala sa mga natatanging mga prinsipyo ng ating Gobyerno."

The moral costs of creating an empire were not lost on many Americans. The **American Anti-Imperialist League** was an organization established in the United States on June 15, 1898, to battle the American annexation of the Philippines. The League also argued that America's war with Spain in 1898 was a war of imperialism under the guise of a war of liberation.

The anti-imperialists opposed expansion because they believed imperialism violated the credo of republicanism, especially the need for "consent of the governed." They did not oppose expansion on commercial, constitutional, religious, or humanitarian grounds,

ang Britanya ng mga tropa upang protektahan ang British business enterprise at ma-access ang harbor ng Samoa.

Isang walong taon na digmaang sibil ang sumabog, na kung saan ang bawat isa sa tatlong kapangyarihan ay nagkaloob ng mga armas, pagsasanay at sa ilang mga kaso ng mga tropa ng pagbabaka sa mga nakikipaglaban na mga partidong Samoan. Ang krisis sa Samoa ay dumating sa isang kritikal na oras noong Marso 1889 nang ang lahat ng tatlong kolonyal na contender ay nagpadala ng mga barkong pandigma sa Apia Harbour, at ang isang malaking digmaan ay tila napipintong. Ang isang napakalaking bagyo ay nasira o nawasak ang mga barkong pandigma, na nagtatapos sa labanan ng militar at binigyan ang mga dakilang kapangyarihan ng pagkakataong makahanap ng diplomatikong solusyon sa kanilang mga paghahabol sa Samoa.

Hinati ng Estados Unidos, Great Britain at Aleman ang kadena ng isla. Ang silangang grupong isla ay ibinigay sa Estados Unidos at naging American Samoa. Ang kanluraning mga isla, sa ngayon ang mas malawak na lupain, ay naging Aleman Samoa. Ibinigay ng United Kingdom ang lahat ng pag-angkin nito sa Samoa at sa kabaligtaran, sumuko ang Aleman sa mga claim nito sa Tonga at Solomon Islands.

Pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang Aleman Samoa ay nabigyan ng kalayaan, ngunit ang American Samoa ay nananatiling isang teritoryo ng Estados Unidos.

OPPOSISYON SA IMPERIALISMO

Hindi lahat sa bansa ay masaya sa mga bagong ari-arian ng Amerika. Ang Platform ng Anti-imperyalistang Liga ng Oktubre 17, 1899, ay nagbukas ng mga sumusunod:

Naniniwala kami na ang patakarang kilala bilang imperyalismo ay masaway sa kalayaan at may kaugnayang militarismo, isang kasamaan mula sa kung saan ito ay ang aming kaluwalhatian na libre. Ikinalulungkot namin na naging kinakailangan sa lupain ng Washington at Lincoln upang muling patunayan na ang lahat ng tao, sa anumang lahi o kulay, ay may karapatan sa buhay, kalayaan, at pagtugis ng kaligayahan. Ipinagpapatuloy namin na ang mga pamahalaan ay nakakuha ng kanilang makatarungang kapangyarihan mula sa pagsang-ayon ng namamahala. Ipinapilit namin na ang pagsupil sa anumang mga tao ay 'kriminal na pagsalakay' at bukas na pagkakasala sa mga natatanging mga prinsipyo ng ating Gobyerno."

Ang mga gastos sa moral na paglikha ng imperyo ay hindi nawala sa maraming mga Amerikano. Ang Amerikanong Anti-Imperialist League ay isang organisasyon na itinatag sa Estados Unidos noong Hunyo 15, 1898, upang labanan ang American annexation ng Pilipinas. Nagtalo din ang Liga na ang digmaan ng Amerika sa Espanya noong 1898 ay isang digmaan ng imperyalismo sa ilalim ng pagkukunwari ng isang digmaan ng pagpapalaya.

Ang mga anti-imperyalista ay sumasalungat sa paglawak dahil pinaniniwalaan nila ang imperyalismo na lumabag sa kredo ng republikanismo, lalo na ang pangangailangan para sa "pagsang-ayon ng namamahala." Hindi nila sinalungat ang pagpapalawak sa komersyal, konstitusyunal, relihiyoso, o humanitarian grounds, sa halip, pinaniniwalaan nila na ang pagsasanib at pangangasiwa ng mga tropikal na lugar sa ikatlong-mundo ay

1 DID AMERICA NEED TO BE AN IMPERIAL NATION?

rather, they believed that the annexation and administration of third-world tropical areas would mean the abandonment of American ideals of self-government and isolation—ideals expressed in the United States Declaration of Independence.

The Anti-Imperialist League represented an older generation and was rooted in an earlier era. In the end, they lost their campaign to win over public opinion and in the 1900 election President McKinley and imperialists in Congress won by wide margins.

CONCLUSION

America became an imperial nation for many reasons. There were business interests, military interests, racist cultural interests, and sometimes simply the motivation of not losing out to European rivals. However, did this have to happen? American business relationships thrive today with nations that are fully independent. Americans maintain friendly relationships with governments who welcome American military personal and host our military bases on their soil. American culture has been widely adopted in many places. In fact, it is hard to find a place on earth where one cannot buy Coca-Cola.

Certainly the present is an argument that the Imperialist Era was a mistake – a time when Americans succumbed to our most racist, greedy tendencies that were contrary to our founding ideals.

What do you think? Did America have to be an imperial nation?

nangangahulugan na ang pag-abandona ng mga ideyal na Amerikano ng self-government at isolation-ideals na ipinahayag sa Declaration of Independence ng Estados Unidos.

Ang Anti-Imperialist League ay kumakatawan sa isang mas lumang henerasyon at na-root sa isang mas maagang panahon. Sa wakas, nawala ang kanilang kampanya upang manalo sa opinyon ng publiko at sa halalan ng 1900 na si Pangulong McKinley at mga imperyalista sa Kongreso na nanalo ng malawak na mga margin.

KUMPLETO

Ang Amerika ay naging isang imperyal na bansa dahil sa maraming mga kadahilanan. May mga interes sa negosyo, mga interes sa militar, mga interes sa rasista, at kung minsan ay lamang ang pagganyak ng hindi pagkawala sa mga karibal ng Europa. Gayunpaman, ito ba ay kailangang mangyari? Ang relasyon sa negosyo ng Amerika ay umunlad ngayon sa mga bansa na ganap na independyente. Ang mga Amerikano ay nagpapanatili ng mga mahuhusay na pakikipag-ugnayan sa mga pamahalaan na malugod sa personal na militar ng Amerika at nag-host ng aming mga base militar sa kanilang lupa. Ang kulturang Amerikano ay malawak na pinagtibay sa maraming lugar. Sa katunayan, mahirap makahanap ng isang lugar sa lupa ay hindi maaaring bumili ng Coca-Cola.

Totoong ang kasalukuyan ay isang argumento na ang imperyalista Era ay isang pagkakamali - isang oras kapag ang mga Amerikano ay sumuko sa aming pinaka racist, sakim tendencies na salungat sa aming founding ideals.

Ano sa tingin mo? Kailangan ba ng Amerika na maging isang imperyal na bansa?

2

S E C O N D Q U E S T I O N DID AMERICA DESERVE THE OUTCOME OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?

Did the IMPERIALIST ERA
EXPAND or BETRAY
America's FOUNDING IDEALS?

INTRODUCTION

In 1898, the United States fought a war with Spain. It was a “splendid little war” as one politician called it. Few Americans died. The army and navy proved themselves in battle and America won significant territory. In short, it was a smashing success.

Afterward, the United States found itself engaged in a long, ugly, bloody war to try to impose its authority in the Philippines over a determined Filipino independence movement.

While the Spanish-American War was an unqualified victory, the Philippine-American War proved to be a cautionary tale of the challenges of empire building.

Did the United States deserve the spoils of its victory over the Spanish? Did we deserve the trouble we had in the Philippines?

In short, did we deserve the outcomes of these two wars?

PANIMULA

Noong 1898, nakipaglaban ang Estados Unidos sa isang digmaan sa Espanya. Ito ay isang "kahanga-hangang maliit na digmaan" bilang tinatawag ng isang politiko. Namatay ang ilang Amerikano. Ang hukbo at hukbong-dagat ay nagpatunay sa kanilang labanan at nakuha ng Amerika ang makabuluhang teritoryo. Sa maikling salita, ito ay isang mapanira tagumpay.

Pagkatapos nito, natagpuan ng Estados Unidos ang isang mahaba, pangit, at madugong digmaan upang subukang ipataw ang awtoridad nito sa Pilipinas sa isang determinadong kilusang Pilipino sa kalayaan.

Habang ang Digmaang Espanyol-Amerikano ay isang hindi karapat-dapat na tagumpay, ang Digmaang Pilipino-Amerikano ay naging isang babala ng mga hamon ng gusali ng imperyo.

Nararapat ba sa Estados Unidos ang mga spoils ng tagumpay nito laban sa Espanyol? Nararapat ba sa atin ang problema sa Pilipinas?

Sa madaling salita, nararapat ba nating ang mga resulta ng dalawang digmaang ito?

CUBA

America's relationship with **Cuba** long predated the Imperialist Era. Even before the Civil War, southern planters had considered annexing Cuba as a way of adding to another slave state to the Union. In the end, this scheme failed, and Cuba remained a Spanish colony, but the island so close to Florida remained a particular interest of many Americans.

Cubans were not particularly excited about the idea of being annexed by the United States, but by the late 1800s, they were certainly not interested in remaining a part of the Spanish empire. Most other nations in Central and South America had long before become intentent.

Revolts against Spanish rule were becoming common. With the abolition of slavery in 1886, former slaves joined the ranks of farmers and the urban working class in agitating for change. Many wealthy Cubans lost their property, and the number of sugar mills declined. Only companies and the most powerful plantation owners remained in business, and during this period, American money began flowing into the country as American investors bought up struggling plantations. Although it remained Spanish territory politically, Cuba started to depend on the United States economically.

In 1881, the Cuban revolutionary leader **José Martí** moved to the United States to escape Spanish authorities. There he mobilized the support of the Cuban exile community, especially in southern Florida. He aimed for a revolution and independence from Spain, but also lobbied against American annexation of Cuba, which some American and Cuban politicians desired.

For a variety of reasons, Americans sympathized with the Cuban rebels in their struggle for independence. The United States had gone through a similar struggle with Great Britain a century earlier. The revolutionists also carried out an effective propaganda campaign, which included destruction of American sugar mills and railroads, designed to bring about American intervention in the revolt. The Cuban rebels strategies, not unreasonably, that if America became involved in dispute, it would likely be on the side of the Cubans seeking independence. The propaganda campaign was carried on in New York City under the guidance of rebel leader José Martí.

Spain did not have any intention to grant Cuban independence and in 1895, the Spanish government dispatched 50,000 troops to the island. Things did not go well, and with their efforts to suppress the rebellion going badly, in 1896 Spain sent General Valeriano Weyler to Cuba. Weyler established concentration camps to hold captured rebels in addition to other hard-nosed policies. During the

CUBA

Ang pakikipag-ugnayan ng Amerika sa Cuba ay matagal nang umunlad sa Imperyalistang Era. Kahit na bago ang Digmaang Sibil, ang mga planters ng timog ay itinuturing na nakakuha ng Cuba bilang isang paraan ng pagdaragdag sa isa pang estado ng alipin sa Union. Sa wakas, nabigo ang pamamaraan na ito, at ang Cuba ay nanatiling isang kolonya ng Espanya, ngunit ang isla na napakalapit sa Florida ay nanatiling isang partikular na interes ng maraming mga Amerikano.

Ang mga Cubans ay hindi lalo na nasasabik tungkol sa ideya ng pagiging annexed ng Estados Unidos, ngunit sa pamamagitan ng late 1800s, sila ay tiyak na hindi interesado sa natitirang bahagi ng imperyo Espanyol. Karamihan sa ibang mga bansa sa Sentral at Timog Amerika ay matagal nang naging intentente.

Ang mga pag-aalsa laban sa panuntunan ng Espanya ay naging karaniwan. Sa pagpawi ng pang-aalipin noong 1886, ang mga dating alipin ay sumali sa hanay ng mga magsasaka at ng uring manggagawa sa lunsod sa agitating para sa pagbabago. Maraming mayaman Cubans nawala ang kanilang ari-arian, at ang bilang ng mga asukal Mills tinanggihan. Tanging ang mga kumpanya at ang pinakamakapangyarihang mga may-ari ng plantasyon ay nanatili sa negosyo, at sa panahong ito, ang pera ng Amerikano ay nagsimulang dumadaloy sa bansa habang binibili ng mga Amerikanong mamumuhunan ang struggling plantation. Bagaman nanatili ito sa teritoryo ng Espanya sa pamulitka, nagsimula nang umasa ang Cuba sa ekonomiya ng Estados Unidos.

Noong 1881, ang lider ng rebolusyonaryong Cuban na si José Martí ay lumipat sa Estados Unidos upang makatakas sa mga awtoridad ng Espanyol. Doon siya kumilos sa suporta ng komunidad ng Cuban na pagkatapon, lalo na sa timog Florida. Nilalayan niya ang isang rebolusyon at kalayaan mula sa Espanya, ngunit din naman ang nag-lobbied laban sa American annexation ng Cuba, na nais ng ilang mga Amerikano at Cuban na mga pulitiko.

Para sa iba't ibang dahilan, ang mga Amerikano ay sumasalamin sa mga rebeldeng Cuban sa kanilang pakikibaka para sa kalayaan. Ang Estados Unidos ay nakaranas ng katulad na pakikibaka sa Great Britain isang siglo nang mas maaga. Nagpatupad din ang mga rebolusyonaryo ng isang epektibong kampanya ng propaganda, na kasama ang pagkawasak ng mga asukal sa asukal at mga tren ng Amerika, na dinisenyo upang dalhin ang interbensyon ng Amerikano sa pag-aalsa. Ang mga rebolusyon sa Cuban ay mga stratehiya, hindi makatuwiran, na kung ang Amerika ay naging kasangkot sa pagtatalo, malamang na ito ay nasa gilid ng mga Cubans na naghahanap ng kalayaan. Ang kampanya ng propaganda ay dinala sa New York City sa ilalim ng patnubay ng lider ng rebelde na si José Martí.

Ang Espanya ay walang intensyon upang bigyan ang kalayaan ng Cuban at noong 1895, ang Espanyol na pamahalaan ay nagpadala ng 50,000 hukbo sa isla. Ang mga bagay ay hindi maganda, at sa kanilang mga pagsisikap upang sugpuin ang paghihimagsik nang masama, noong 1896 ipinadala ng Espanya si Heneral Valeriano Weyler sa Cuba. Nagtatag si Weyler ng mga kampo ng konsentrasyon upang hawakan ang nakuha na mga rebelde bilang karagdagan sa iba pang mga patakaran sa hard-nosed. Sa panahon ng pampanguluhan sa halalan ng taong iyon

2 DID AMERICA DESERVE THE OUTCOME OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?

presidential election of that year in the United States, the Republican Party had adopted an expansionist platform, which helped get William McKinley elected. The existence of the Weyler policy of reconcentrado, which led to his being known as “Butcher Weyler,” kept interest in the Cuban affair at a high level. Americans began demonstrating in order to display their opposition to Spanish rule in Cuba.

As Congress called for recognition of the rights of the rebelling Cubans, President McKinley offered to mediate with Spain for Cuban independence. Spain declined, but otherwise did its best to satisfy American concerns, not wishing war with an emerging world power. Meanwhile, the two American ambassadors involved, seemed to be working in opposite directions. While Ambassador Stewart L. Woodford was trying to pursue a peaceful resolution with Spain in Madrid, Ambassador Fitzhugh Lee in **Havana** seemed to be stirring things further in the opposite direction.

REMEMBER THE MAINE

Yellow journalism made itself felt during the Cuban conflict. William Randolph Hearst and Joseph Pulitzer vied for readership in a

sa Estados Unidos, ang Partidong Republikano ay nagpatupad ng isang expansionist platform, na tumulong na mapili si William McKinley. Ang pagkakaroon ng patakaran ng Weyler ng reconcentrado, na humantong sa kanyang pagiging kilala bilang “Butcher Weyler,” ay nanatiling interes sa Cuban kapakanan sa isang mataas na antas. Nagsimulang magpakita ang mga Amerikano upang ipakita ang kanilang pagsalungat sa pamamahala ng Espanya sa Cuba.

Tulad ng tinatawag ng Kongreso para sa pagkilala sa mga karapatan ng mga rebelde na Cubans, si Pangulong McKinley ay nag-aalok upang mamagitan sa Espanya para sa kalayaan ng Cuba. Tinanggihan ng Espanya, ngunit sa kabilang banda ay ginawa nito upang matugunan ang mga alalahanin ng Amerika, na hindi nagnanais ng digmaan sa isang umuusbong na kapangyarihang pandaigdig. Samantala, ang dalawang ambassadors ng Amerikano na kasangkot, tila nagtatrabaho sa kabaligtaran direksyon. Habang sinusubukan ni Ambassador Stewart L. Woodford ang isang mapayapang resolusyon sa Espanya sa Madrid, ang Ambassador na si Fitzhugh Lee sa Havana ay tila nakagagalit na mga bagay sa kabaligtaran.

Primary Source: Drawing

The provocative, and entirely fictitious, strip searching of American women by Spanish authorities that was reported in William Randolph Hearst’s newspapers. Stories like these inflamed public opinion and pushed President McKinley to ask for a declaration of war.

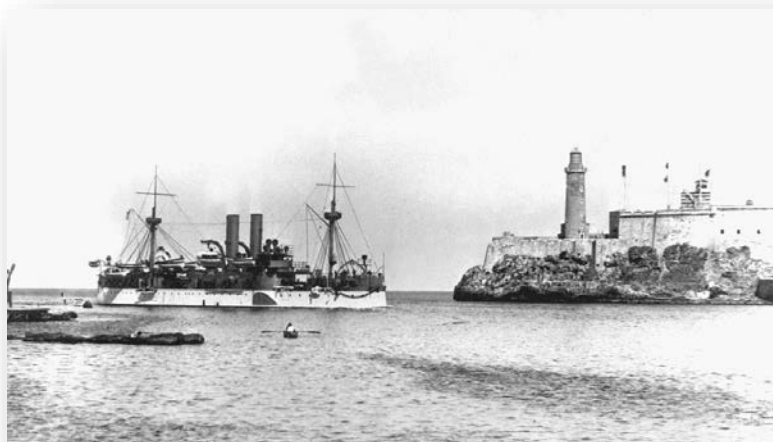
Tandaan ang MAINE

Ang dahan-dahan na pamamahayag ay nakadama sa panahon ng labanan ng Cuban. Si William Randolph Hearst at Joseph Pulitzer ay nagbanggaan para sa pagbabasa sa isang digmaan sa sirkulasyon gamit ang mga taktika ng labis-labis at

2 DID AMERICA DESERVE THE OUTCOME OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?

circulation war using tactics of exaggeration and sensationalism to keep readers buying their papers. One myth of the war says that when Hearst dispatched a photographer to Cuba to take pictures of the war, his man telegraphed back that there was not any war to photograph. Hearst is said to have responded, "You take care of the pictures. I'll take care of the war!" Hearst published a sensational drawing on the front page of his Journal of an American woman being strip-searched by Spanish officers. The story was false, but it sold newspapers. Historian Page Smith has called the press behavior in the Cuban matter "disgraceful," an opinion widely shared today.

Still attempting to avoid war, Spain replaced General Weyler with General Blanco and began to reform its policy in Cuba in an attempt to meet America's growing demands. With various interests in Spain, Cuba, and the United States all pulling in different directions, however, President McKinley was at something of a loss to find the most reasonable course. Just when it looked as though a peaceful settlement might be reached, two unfortunate events occurred.

sensationalism upang panatilihin ang mga mambabasa na bibili ng kanilang mga papel. Sinasabi ng isang gawa-gawa ng digmaan na kapag si Hearst ay nagpadala ng isang litratista sa Cuba upang kumuha ng mga larawan ng digmaan, ang kanyang tauhan ay muling nagbalita na walang anumang digmaan upang kuhanin. Ang Hearst ay sinabing sumagot, "Pinag-aasikaso mo ang mga larawan. Gagawin ko ang pag-aalaga ng digmaan!" "Nag-publish ng Hearst isang sensational na guhit sa front page ng kanyang Journal ng isang Amerikanong babae na pinag-strip-hinanap ng mga opisyal ng Espanyol. Ang kuwento ay hindi totoo, ngunit ibinebenta ito ng mga pahayagan. Tinukoy ng Historian Page Smith ang pag-uugali ng pag-uugali sa usapin ng Cuban na "kahiya-hiya," isang opinyon na malawak na ibinabahagi ngayon.

Patuloy na sinusubukang iwasan ang digmaan, pinalitan ng Espanya si General Weyler sa General Blanco at nagsimulang repormahin ang patakaran nito sa Cuba sa pagtatangkang matugunan ang lumalaking demanda ng Amerika. Sa iba't ibang interes sa Espanya, Cuba, at Estados Unidos ang lahat ng paghila sa iba't ibang direksyon, gayunpaman, si Pangulong McKinley ay isang bagay na nawala upang mahanap ang pinaka makatwirang kurso. Lamang kapag ito ay tumingin na parang isang mapayapang pag-areglo ay maaaring maabot, dalawang mga kapus-palad na mga kaganapan na naganap.

Primary Source: Photograph

The USS Maine sailing into Havana Harbor.

American Consul in Havana, Fitzhugh Lee, the son of Confederate general Robert E. Lee, requested a show of naval force to calm things down, and the **USS Maine** was sent to Havana harbor, clearly a provocative act.

While the Maine lay at anchor in Havana, a letter written by Spanish ambassador De Lome in Washington insulting President McKinley was stolen from the mail by a Cuban revolutionary. He turned it over to a reporter of the Hearst newspapers, which Hearst published in the New York Journal. Americans were outraged, and De Lome was forced to resign.

Amerikano Consul sa Havana, Fitzhugh Lee, anak ng Confederate general na si Robert E. Lee, ay humiling ng isang palabas na pwera ng hukbong-dagat upang huminahon ang mga bagay, at ang USS Maine ay ipinadala sa Havana harbor, malinaw na isang kagalit-galit na pagkilos.

Habang ang Maine ay nasa anchor sa Havana, isang liham na isinulat ng embahador ng Espanya na si De Lome sa Washington na nang-insulto kay Pangulong McKinley ay ninakaw mula sa koreo ng isang rebolusyonaryo ng Cuban. Ibalik niya ito sa isang reporter ng mga pahayagan ng Hearst, na na-publish ni Hearst sa New York Journal. Nagagalit ang mga Amerikano, at napilitan si De Lome na magbitiw.

One week later the *Maine*, which had been sent “as a friendly act of courtesy” to protect American lives and property, blew up, killing over 200 American sailors. Of all those least likely to be responsible, Spain headed the list. Nevertheless, the yellow press adopted the slogan “**Remember the Maine!** To hell with Spain!” Much later it was determined that the **explosion aboard the Maine** was probably an accident, but the damage to international relationships had been done.

The Spanish ambassador was not the only one who thought President McKinley was wishy-washy. Although it is clear that he wanted Spain out of Cuba, even going so far as to offer to purchase the island, he was not hell-bent on going to war. Historians have generally concluded, however, that the American public, aroused by the yellow press, pushed the president into seeking a declaration of war. Reluctantly President McKinley, himself a veteran of the horrors of the Civil War, asked Congress to declare war on Spain and on April 25, 1898, the United States officially entered a state war with Spain. An amendment known as the **Teller Amendment** was added to the declaration, indicating that the United States had no intention to annex Cuba.

THE SPLENDID LITTLE WAR

The **Splendid Little War**, as the **Spanish-American War** was later called by Secretary of State John Hay, was handily won by the United States over an inept Spanish army and navy. Americans supported the war enthusiastically, and many young men volunteered. However, the regular army, which had done little but fight Native Americans since the Civil War, was ill prepared to manage the mobilization necessary to get on a war footing and mobilization was slow, clumsy and it was months before any American soldiers actually landed on Cuba.

Pagkaraan ng isang linggo, ang *Maine*, na ipinadala bilang “mapagkawanggawa ng kagandahang-loob” upang protektahan ang mga buhay at ari-arian ng Amerikano, humihip, na pinatay ang mahigit 200 Amerikanong mga mandaragat. Sa lahat ng mga hindi gaanong responsable, pinangunahan ng Espanya ang listahan. Gayunpaman, ang dilaw na pindutin ang pinagtibay ang slogan “Tandaan ang Maine! Sa impiyerno sa Espanya! ”Nang maglaon, natukoy na ang pagsabog sa *Maine* ay marahil ay isang aksidente, ngunit ang pinsala sa mga internasyonal na relasyon ay nagawa.

Ang Espanyol na ambasadador ay hindi lamang ang nag-iisip na ang Panginoong McKinley ay mahalay. Bagaman malinaw na gusto niya ang Espanya sa labas ng Cuba, kahit na mag-alok sa pagbili ng isla, hindi siya naging impiyerno sa pakikipagdigma. Gayunpaman, hinulaang ng mga istoryador, na ang pampublikong Amerikano, na napukaw ng dilaw na pindutin, ay nagtulak sa pangulo na humingi ng deklarasyon ng digmaan. Nanghihikayat si Pangulong McKinley, na siya mismo ang beterano ng mga horrors ng Digmaang Sibil, nagtanong sa Kongreso na magdeklara ng digmaan sa Espanya at noong Abril 25, 1898, opisyal na ipinasok ng Estados Unidos ang digma ng estado sa Espanya. Ang isang susog na kilala bilang ang Teller Amendment ay idinagdag sa deklarasyon, na nagpapahiwatig na ang Estados Unidos ay walang intensyon upang isama ang Cuba.

Secondary Source: Painting

No photographs of the actual explosion of the *Maine* exist. This is one artist’s depiction of the event which certainly captures the nation’s horror.

ANG SPLENDID LITTLE WAR

Ang Malupit na Little War, tulad ng sa kalaunan ay tinawag ng Kalihim ng Estado na si John Hay, ay tuwangang pinangalagaan ng Estados Unidos sa isang hindi kilalang Espanyol hukbo at hukbong-dagat. Sinusuportahan ng mga Amerikano ang digmaan na masigasig, at maraming mga kabataang lalaki ang nagboluntaryo. Gayunpaman, ang regular na hukbo, na kung saan ay tapos na maliit ngunit labanan ang Katutubong Amerikano mula noong Digmaang Sibil, ay hindi handa upang pamahalaan ang pagpapakilos na kinakailangan upang makakuha ng isang pangkat ng digmaan at pagpapakilos ay mabagal, malamya at ito ay mga buwan bago ang anumang mga sundalong Amerikano ay talagang nakarating sa Cuba.

The navy, on the other hand, was in good trim, having been expanded during the previous decades in response to the writings of Mahan and the support of other navalists like Theodore Roosevelt. The navy fought well from the beginning. Commodore **George Dewey**, dispatched from Hong Kong, **destroyed the Spanish fleet in Manila Bay** in the Philippines, suffering only minor casualties to his ships and men. Later Admirals Sampson and Schley defeated the Spanish fleet off the coast of Cuba. The movement of naval vessels between Asia and the United States and around the tip of South America underscored the need for a canal between the Atlantic and Pacific Oceans in Central America.

Although the Army was plagued by inefficiency, disease and disorder, American ground forces were bolstered by volunteers such as Theodore Roosevelt's famous **Rough Riders**. American soldiers fought bravely enough to defeat a hapless Spanish army near Santiago. American troops also occupied Puerto Rico, another Caribbean island Spanish colony. The fighting, which lasted less than four months, saw fewer than 400 American soldiers killed in combat. Over ten times as many died from disease, however.

The most popular image of the Spanish-American War is of Theodore Roosevelt and his Rough Riders, charging up San Juan Hill. But less well known is that the Rough Riders struggled mightily in several battles and would have sustained far more serious casualties, if not for the experienced black veterans, over 2,500 of them, who joined them in battle. These soldiers, who had been fighting the Indian Wars on the American frontier for many years, were instrumental in the victory in Cuba.

The choice to serve in the Spanish-American War was not a simple one. Within the African American community, many spoke out both for and against involvement in the war. Some felt that because they were not offered the true rights of citizenship it was not their burden to volunteer for war. Others, in contrast, argued that participation in the war offered an opportunity for African Americans to prove themselves to the rest of the country. While their presence was welcomed by the military which desperately needed experienced soldiers, the Black regiments suffered racism and harsh treatment while training in the southern states before shipping off to battle.

Once in Cuba, however, the **Smoked Yankees**, as the Cubans called the African American soldiers, fought side-by-side with Roosevelt's Rough Riders, providing crucial tactical support to some of the most important battles of the war. After the Battle of San Juan, five African American soldiers received the Medal of Honor and 25 others were awarded a certificate of merit. One reporter wrote that "if it had not been for the Negro cavalry, the Rough Riders would have been

Ang hukbong-dagat, sa kabilang banda, ay mahusay na pumantay, na pinalawak noong nakaraang mga dekada bilang tugon sa mga writings ng Mahan at ang suporta ng iba pang mga navalists tulad ni Theodore Roosevelt. Ang hukbong-dagat ay nakipaglaban nang mabuti mula sa simula. Si Commodore George Dewey, na ipinadala mula sa Hong Kong, ay nagwasak ng sasakyang-dagat ng Espanya sa Manila Bay sa Pilipinas, na nagdurusa lamang sa mga barko at kalalakihan. Pagkaraan ng mga Admirals, si Sampson at Schley ay natalo ang kalipunan ng mga Kastila mula sa baybayin ng Cuba. Ang kilusan ng mga barko ng hukbong-dagat sa pagitan ng Asia at ng Estados Unidos at sa paligid ng dulo ng Timog Amerika ay binibigyang diin ang pangangailangan ng isang kanal sa pagitan ng mga Karagatan ng Atlantiko at Pasipiko sa Gitnang Amerika.

Kahit na ang Army ay sinalanta ng kawalan ng kakayahan, sakit at karamdaman, ang mga puwersang Amerikano ay pinalakas ng mga boluntaryo tulad ng sikat na Rough Rider ni Theodore Roosevelt. Ang mga sundalong Amerikano ay nakipaglaban nang sapat upang talunin ang isang malupit na hukbong Espanyol malapit sa Santiago. Inangkin din ng mga tropang Amerikano ang Puerto Rico, isa pang kolonya ng isla ng isla ng Caribbean. Ang pakikipaglaban, na tumagal nang wala pang apat na buwan, ay nakakakita ng mas mababa sa 400 sundalong Amerikano na namatay sa labanan. Gayunpaman, higit sa sampung beses ang bilang ng maraming namatay mula sa sakit.

Ang pinakasikat na imaheng Digmaang Espanyol-Amerikano ay si Theodore Roosevelt at ang kanyang mga Rough Rider, na nagcha-charge sa San Juan Hill. Ngunit hindi gaanong kilala na ang mga Rough Rider ay labis na nakipaglaban sa ilang mga laban at mas matagal nang matinding kaswalti, kung hindi para sa nakaranas ng mga itim na beterano, mahigit 2,500 sa kanila, na sumali sa kanila sa labanan. Ang mga sundalo na nakikipaglaban sa Indian Wars sa hangganan ng Amerikano sa maraming taon, ay nakatulong sa tagumpay sa Cuba.

Ang pagpili na maglingkod sa Digmaang Espanyol-Amerikano ay hindi isang simple. Sa komunidad ng African American, maraming nagsalita para sa at laban sa paglahok sa digmaan. Ang ilan ay nadama na dahil hindi sila inaalok ng mga tunay na karapatan ng pagkamamamayan hindi ito ang kanilang pasanin upang magboluntaryo para sa digmaan. Ang iba, sa kabaligtaran, ay tumutukoy na ang pakikilahok sa digmaan ay nag-aalok ng pagkakataon para sa mga Aprikanong Amerikano upang patunayan ang kanilang sarili sa ibang bahagi ng bansa. Habang ang kanilang presensya ay tinatanggap ng militar na lubhang kailangan ng mga nakaranasang sundalo, ang Black regiments ay nagdurusa ng rasismo at masakit na paggamot habang ang pagsasanay sa mga timog estado bago magpadala sa labanan.

Sa sandaling nasa Cuba, gayunpaman, ang Pinausukang Yankees, habang tinawag ng mga Cubans ang mga sundalong Aprikanong, ay nakipaglaban sa mga Rough Rider ni Roosevelt, na nagbibigay ng mahahalagang taktikal na suporta sa ilan sa pinakamahalagang mga laban ng digmaan. Matapos ang Labanan ng San Juan, limang sundalong Aprikanong Amerikano ang natanggap ng Medal of Honor at 25 iba pa ang iginawad sa isang certificate of merit. Sinabi ng isang reporter na "kung hindi para sa mga kabalyerya ng Negro, ang mga Rough Rider ay papatayin." Para sa ilan sa mga sundalo, ang kanilang pagkilala ay naging karapat-dapat sa sakripisyo. Gayunpaman,

2 DID AMERICA DESERVE THE OUTCOME OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?

exterminated.” For some of the soldiers, their recognition made the sacrifice worthwhile. Others, however, struggled with American oppression of Cubans and Puerto Ricans, feeling kinship with the black residents of these countries who fell under American rule.

ang iba ay nakipaglaban sa paniniil ng mga Amerikano sa mga Cubans at Puerto Ricans, ang pakiramdam ng pagkakamag-anak sa mga itim na residente ng mga bansang ito na nahulog sa ilalim ng pamamahala ng Amerika.

Primary Source: Photograph

Some of the African American troops who fought in Cuba. Many of them were veterans of the Indian Wars in the West where they had been called Buffalo Soldiers by the Native Americans. In Cuba, they were given the nickname Smoked Yankees.

THE PHILIPPINE-AMERICAN WAR

As the war closed, Spanish and American diplomats arranged for a peace conference in Paris. They met in October 1898, with the Spanish government committed to regaining control of the Philippines, which they felt were unjustly taken in a war that was solely about Cuban independence. President McKinley was reluctant to relinquish the strategically useful prize of the Philippines. He certainly did not want to give the islands back to Spain, nor did he want another European power to step in to seize them. Neither the Spanish nor the Americans considered giving the islands their independence, since, with the pervasive racism and cultural stereotyping of the day, they believed the Filipino people were not capable of governing themselves. **William Howard Taft**, the first American governor-general to oversee the administration of the new American possession, accurately captured American sentiments with his frequent reference to Filipinos as “our little brown brothers.”

Philippine revolutionary **Emilio Aguinaldo** refused to exchange Spanish occupation for American and continued the insurrection he

ANG PHILIPPINE-AMERICAN WAR

Habang isinara ang digmaan, inayos ng mga diplomatikong Espanyol at Amerikano ang isang komperensiya ng kapayapaan sa Paris. Nakipagkita sila noong Oktubre 1898, kasama ang gobyernong Espanyol na nakatuon sa muling pagkuha ng kontrol sa Pilipinas, na sa palagay nila ay hindi makatarungang nakuha sa isang digmaan na tanging tungkol sa kalayaan ng Cuba. Nag-aatubili si Pangulong McKinley na bawiin ang strategically useful prize ng Pilipinas. Tiyak na ayaw niyang ibigay ang mga isla pabalik sa Espanya, at hindi rin siya nagnanais ng isa pang kapangyarihan sa Europa na lumakad upang sakupin sila. Hindi isinasaalang-alang ng mga Espanyol o ng mga Amerikano ang kanilang mga kalayaan bilang independensya, dahil sa labis na kapootang panlahi at kultural na pag-iisip ng araw, naniniwala sila na ang mga Pilipino ay hindi may kakayahang mangasiwa. Si William Howard Taft, ang unang Amerikanong gobernador-heneral na namamahala sa pangangasiwa ng bagong Amerikanong pag-aari, tumpak na nakuha ang sentimento ng Amerika sa madalas niyang pagtukoy sa mga Pilipino bilang “aming maliit na kayumanggi kapatid na lalaki.”

Ang rebolusyonaryong Pilipino na si Emilio Aguinaldo ay tumanggap ng makipagpalitan ng Espanyol na trabaho para sa Amerikano at ipinagpatuloy ang insureksyon na pinamunuan niya laban sa Espanyol sa isang labanan laban sa mga bagong

2 DID AMERICA DESERVE THE OUTCOME OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?

had been leading against the Spanish with a fight against the new American invaders. The result was the **Philippine-American War**, or the Filipino Insurrection. It was one of the ugliest wars in American history.

The Filipinos' war for independence lasted three years, with over 4,000 American and 20,000 Filipino combatant deaths. The civilian death toll is estimated to be as high as 250,000. Under the rule of the American military, the Philippines remained a war zone with terrible atrocities committed by American troops against Filipino soldiers and civilians alike. Frustrated with a lack of progress, President McKinley turned the Philippines over to a civilian governor. Under Taft's leadership, Americans built a new transportation infrastructure, hospitals, and schools, hoping to win over the local population. The rebels lost influence, and Aguinaldo was captured by American forces and forced to swear allegiance to the United States.

Amerikanong manlulupig. Ang resulta ay ang Philippine-American War, o ang Filipino Insurrection. Ito ay isa sa pinakamalalaking digmaan sa kasaysayan ng Amerika.

Ang digmang Pilipino para sa kalayaan ay tumagal ng tatlong taon, na may higit sa 4,000 Amerikano at 20,000 Pilipino na pagkamatay ng mamamayan. Ang bilang ng mga patay sa sibilyan ay tinatayang na mas mataas na 250,000. Sa ilalim ng panuntunan ng militar ng Amerika, ang Pilipinas ay nanatiling isang digmaang pang-digmaan na may napakahirap na mga kabangisan na ginawa ng mga tropang Amerikano laban sa mga sundalong Pilipino at sibilyan. Nabigo ang kawalan ng progreso, pinalitan ni Pangulong McKinley ang Pilipinas sa isang sibilyang gobernador. Sa ilalim ng pamumuno ni Taft, nagtayo ang mga Amerikano ng isang bagong imprastruktura sa transportasyon, mga ospital, at mga paaralan, na umaasa na manalo sa lokal na populasyon. Ang mga rebelde ay nawalan ng impluwensya, at si Aguinaldo ay nahuli ng mga pwersang Amerikano at sapilitang sumumpa sa Estados Unidos.

Primary Source: Photograph

This photograph of Emilio Aguinaldo was taken in 1898 at the start of the Spanish-American War. As he grew older he continued to play a vital role in the development of his country.

Taft continued to introduce reforms to modernize and improve daily life for the country despite pockets of resistance that continued to

Ang Taft ay patuloy na nagpapakilala ng mga reporma upang gawing makabago at pagbutihin ang pang-araw-araw na buhay para sa bansa sa kabila ng mga bulsa ng paglaban na patuloy na labanan sa pamamagitan ng tagsibol ng 1902. Karamihan sa

2 DID AMERICA DESERVE THE OUTCOME OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?

fight through the spring of 1902. Much of the commission's rule centered on legislative reforms to local government structure and national agencies, with the commission offering appointments to resistance leaders in exchange for their support.

The war officially ended on July 2, 1902, with a victory for the United States. However, some Philippine groups led by veterans of the Katipunan continued to battle American forces. Among those leaders was General Macario Sakay, a veteran Katipunan member who assumed the presidency of the proclaimed Tagalog Republic, formed in 1902 after the capture of President Emilio Aguinaldo. Other groups, including the Moro people and Pulahanes people, continued hostilities in remote areas and islands until their final defeat a decade later at the Battle of Bud Bagsak on June 15, 1913.

The occupation by the United States changed the cultural landscape of the islands. English became the primary language of government, education, business, and industry, and increasingly in future decades, of families and educated individuals. The Catholic Church lost its place as the official state religion, although most Filipinos remain Catholic to this day.

In 1916, Congress passed the Philippine Autonomy Act, **Jones Act**, that the United States officially promised eventual independence, along with more Philippine control in the meantime over the Philippines. The 1934 Philippine Independence Act created in the following year the Commonwealth of the Philippines, a limited form of independence, and established a process ending in Philippine

panuntunan ng komisyon ay nakasentro sa mga reporma sa pambatasan sa istraktura ng lokal na pamahalaan at mga pambansang ahensya, na may mga appointment sa pag-aalok ng komisyon sa mga lider ng pagtutol bilang kapalit ng kanilang suporta.

Ang digmaan ay opisyal na natapos noong Hulyo 2, 1902, na may tagumpay para sa Estados Unidos. Gayunpaman, ang ilang mga grupo ng Pilipinas na pinamumunuan ng mga beterano ng Katipunan ay patuloy na nakipaglaban sa mga pwersang Amerikano. Kabilang sa mga lider na ito ay si Heneral Macario Sakay, isang miyembro ng beteranong Katipunan na nangako sa pagkapangulo ng ipinahayag na Republika ng Inglatera, na nabuo noong 1902 matapos ang pagkuha ni Pangulong Emilio Aguinaldo. Ang iba pang mga grupo, kabilang ang mga mamamayan ng Moro at Pulahan, ay patuloy na labanan sa mga malalayong lugar at isla hanggang sa huling dekada na pagkatalo nila sa Labanan ng Bud Bagsak noong Hunyo 15, 1913.

Ang trabaho ng Estados Unidos ay nagbago ng kultural na tanawin ng mga isla. Ang Ingles ang naging pangunahing wika ng pamahalaan, edukasyon, negosyo, at industriya, at lumalaki sa mga dekada sa hinaharap, ng mga pamilya at mga pinag-aralan na indibidwal. Nawala na ang Simbahang Katoliko bilang opisyal na relihiyon ng estado, bagaman karamihan sa mga Pilipino ay nanatiling Katoliko hanggang ngayon.

Primary Source: Photograph

Katipunenos, Filipinos who continued the fight against the Americans even after Aguinaldo was captured.

Noong 1916, ipinasa ng Kongreso ang Philippine Autonomy Act, ang Jones Act, na opisyal na ipinangako ng United States sa kalaunan, kasama ang higit pang kontrol sa Pilipinas sa pansamantala sa Pilipinas. Ang 1934 Philippine Independence Act na nilikha sa susunod na taon ang Commonwealth ng Pilipinas, isang limitadong paraan ng kalayaan, at itinatag ang isang proseso na nagtatapos sa kalayaan ng Pilipinas, na orihinal na naka-iskedyul para sa 1944, ngunit nagambala at naantala ng World War II. Sa wakas noong 1946, pagkaraan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig at pagsakop ng Hapon ng Pilipinas,

independence, which was originally scheduled for 1944, but interrupted and delayed by World War II. Finally in 1946, following World War II and the Japanese occupation of the Philippines, the United States granted independence through the **Treaty of Manila**.

OPPOSITION

Some Americans, notably William Jennings Bryan, **Mark Twain**, Andrew Carnegie, Ernest Crosby, and other members of the American Anti-Imperialist League, strongly objected to the annexation of the Philippines. Anti-imperialist movements claimed that the United States had become a colonial power by replacing Spain as master of the Philippines. Other anti-imperialists opposed annexation on racist grounds. Among these was Senator Benjamin Tillman of South Carolina, who feared that annexation of the Philippines would lead to an influx of non-White immigrants into the United States. As news of atrocities committed in subduing the Philippines arrived in the United States, support for the war flagged. President McKinley and Governor Taft's efforts to end the conflict by exchanging peace for partial self-rule was, in part, due to a loss of public support.

LEGACY OF THE WARS

The result of the Spanish-American War was the 1898 **Treaty of Paris**, negotiated on terms favorable to the United States. The United States gained several island possessions. Spain turned over **Puerto Rico**, **Guam**, and the **Philippines** to the United States, for which the United States paid Spain \$20 million. Puerto Rico and Guam remain American territories and the people of those territories are US citizens, although since they are not states, they have no representation in Congress and no vote for president.

The wars marked America's entry into world affairs. Before the Spanish-American War, the United States was characterized by isolationism, an approach to foreign policy that emphasized keeping the affairs of other countries at a distance. Although Americans still disagree about the extent we should play in world affairs, since the Spanish-American War, the United States has had a significant hand in various conflicts around the world, and has entered many treaties and agreements.

After the Spanish-American War, the United States entered a long and prosperous period of economic and population growth and technological innovation that lasted through the 1920s. The war redefined national identity, served as a solution of sorts to the social divisions plaguing the American mind, and provided a model for future news reporting.

ipinagkaloob ng Estados Unidos ang kalayaan sa pamamagitan ng Treaty of Manila.

OPPOSISYON

Ang ilang mga Amerikano, kapansin-pansin sina William Jennings Bryan, Mark Twain, Andrew Carnegie, Ernest Crosby, at iba pang mga miyembro ng American Anti-Imperialist League, ay lubos na tumutol sa pagsasanib ng Pilipinas. Sinabi ng mga kilusang anti-imperyalista na ang Estados Unidos ay naging isang kolonyal na kapangyarihan sa pamamagitan ng pagpapalit ng Espanya bilang master ng Pilipinas. Ang iba pang mga anti-imperyalista ay sumasalungat sa annexation sa racist grounds. Kabilang sa mga ito ay si Senator Benjamin Tillman ng South Carolina, na natatakot na ang pagsasanib ng Pilipinas ay hahantong sa pagdagsa ng mga non-White immigrants sa Estados Unidos. Tulad ng balita ng mga kabangisan na nakatuon sa pagsakop sa Pilipinas ay dumating sa Estados Unidos, ang suporta para sa flag na digmaan. Ang mga pagsisikap ni Pangulong McKinley at Gobernador Taft na tapusin ang kontrahan sa pamamagitan ng pakikipagpalitan ng kapayapaan para sa bahagyang paghawak sa sarili ay, sa bahagi, dahil sa pagkawala ng pampublikong suporta.

LEGACY OF THE WARS

Ang resulta ng Digmaang Espanyol-Amerikano ay ang 1898 Treaty of Paris, na nakipagkasundo sa mga tuntunin na kanais-nais sa Estados Unidos. Nagkamit ang Estados Unidos ng maraming mga ari-arian ng isla. Inilipat ng Espanya ang Puerto Rico, Guam, at Pilipinas sa Estados Unidos, kung saan ang Estados Unidos ay nagbabayad ng Espanya ng \$ 20 milyon. Ang Puerto Rico at Guam ay nanatiling mga teritoryong Amerikano at ang mga tao ng mga teritoryo ay mga mamamayan ng Estados Unidos, bagaman dahil hindi sila mga estado, wala silang representasyon sa Kongreso at walang boto para sa pangulo.

Ang mga digmaan ay minarkahan ng pagpasok ng Amerika sa mga pangyayari sa mundo. Bago ang Digmaang Espanyol-Amerikano, ang Estados Unidos ay nailalarawan sa pamamagitan ng isolationism, isang diskarte sa patakarang panlabas na nagbigay-diin sa pagsunod sa mga gawain ng ibang mga bansa sa malayo. Bagaman hindi sumasang-ayon ang mga Amerikano tungkol sa lawak na dapat nating i-play sa mga pangyayari sa mundo, dahil sa Digmaang Espanyol-Amerikano, ang Estados Unidos ay nagkaroon ng isang makabuluhang kamay sa iba't ibang mga kontrahan sa buong mundo, at pumasok sa maraming mga kasunduan at kasunduan.

Pagkatapos ng Digmaang Espanyol-Amerikano, ang Estados Unidos ay pumasok sa isang mahaba at maunlad na panahon ng pag-unlad ng ekonomiya at populasyon at teknolohikal na pagbabago na tumagal noong 1920s. Ang digmaan ay muling tinukoy ang pambansang pagkakakilanlan, nagsilbi bilang isang solusyon ng mga uri sa mga social divisions plaguang ang isip Amerikano, at ibinigay ng isang modelo para sa hinaharap na pag-uulat ng balita.

2 DID AMERICA DESERVE THE OUTCOME OF THE SPANISH-AMERICAN AND PHILIPPINE-AMERICAN WARS?

The war also effectively ended the Spanish Empire. Spain had been declining as an imperial power since the early 1800s. Spain retained only a handful of overseas holdings: Spanish West Africa, Spanish Guinea, Spanish Sahara, Spanish Morocco, and the Canary Islands. Never again would Spain be a major player on the world stage.

The United States continued to occupy Cuba at the end of the war. As in the Philippines, reforms were initiated in public administration, and public health agencies were brought under the direction of General Leonard Wood. American doctors Walter Reed and William Gorgas exterminated yellow fever in Cuba and pushed education and other reforms. A constitutional convention called in 1900 set up a Cuban government, and Americans withdrew in 1902.

However, Cuban independence was not without limits. Congress pass the **Platt Amendment** of 1903 which added these stipulations. First, Cuba could make no treaties with other nations American consent. The Cuban government could not go into debt beyond its ability to pay. The United States reserved the right to intervene in Cuba to maintain law and order. And, The United States was granted rights to a naval base at Guantanamo Bay. Despite the antagonist relationship the United States has with the Cuban government today, the base at Guantanamo Bay remains in American hands. Because it is not on American soil, it has served as a legally ambiguous place to detain permanently accused terrorists captured in Afghanistan.

CONCLUSION

The Spanish-American War gave the United States new territory, national pride, and launched the nation into first class status among the leaders of the world. While the reasons for declaring war might have been dubious, the cause of Cuban independence was noble and achieved. The spoils of war – territory won – was seemingly earned.

In the Philippines, the spoils of war were less lustrous. Those who oppose imperialism might see the horrors of the Filipino Insurrection as a just punishment for hubris.

What do you think? Did the United States deserve the outcomes of these two wars?

Ang digmaan ay epektibong natapos ang Imperyo ng Espanya. Ang pagtanggap ng Espanya ay isang kapangyarihan ng imperyal mula noong unang mga 1800s. Ang Espanya ay nanatili lamang ng isang maliit na bilang ng ibang bansa: Espanyol West Africa, Espanyol Guinea, Espanyol Sahara, Espanyol Morocco, at Canary Islands. Hindi na kailanman magiging Espanya ang pangunahing manlalaro sa entablado ng mundo.

Ang Estados Unidos ay patuloy na sumakop sa Cuba sa pagtatapos ng digmaan. Tulad ng sa Pilipinas, ang mga reporma ay pinasimulan sa pampublikong administrasyon, at ang mga pampublikong ahensyang pangkalusugan ay dinala sa ilalim ng pamamahala ni Heneral Leonard Wood. Ang mga Amerikanong doktor na si Walter Reed at William Gorgas ay nilipol ang dilaw na lagnat sa Cuba at itinulak ang edukasyon at iba pang mga reporma. Ang isang konstitusyunal na kombensyon na tinawag noong 1900 ay nag-set up ng isang pamahalaan ng Cuba, at ang mga Amerikano ay umalis sa 1902.

Gayunpaman, ang kalayaan ng Cuba ay walang mga limitasyon. Ipinasa ng Kongreso ang Platt Amendment ng 1903 na idinagdag ang mga katagang ito. Una, ang Cuba ay hindi makagagawa ng mga kasunduan sa iba pang mga bansa na pahintulot ng Amerikano. Ang pamahalaan ng Cuban ay hindi makapunta sa utang na lampas sa kakayahang magbayad nito. Inilalaan ng Estados Unidos ang karapatang mamagitan sa Cuba upang mapanatili ang batas at kaayusan. At, Ang Estados Unidos ay pinagkalooban ng mga karapatan sa base ng hukbong-dagat sa Guantanamo Bay. Sa kabila ng relasyon ng kalaban ng Estados Unidos sa pamahalaan ng Cuba ngayon, ang base sa Guantanamo Bay ay nananatili sa mga kamay ng Amerikano. Dahil hindi ito sa Amerikanong lupa, nagsilbi ito bilang isang legal na hindi klaro na lugar upang mahuli nang permanente ang mga akusadong terorista na nakuha sa Afghanistan.

KUMPLETO

Ang Digmaang Espanyol-Amerikano ay nagbigay ng bagong teritoryo ng Estados Unidos, pambansang pagmamataas, at inilunsad ang bansa sa katayuan ng unang klase sa mga pinuno ng mundo. Habang ang mga kadahilanan para sa deklarasyon ng digmaan ay maaaring walang katiyakapan, ang dahilan ng kalayaan ng Cuba ay marangal at nakakamit. Ang mga spoils ng digmaan - teritoryo nanalo - ay tila nakakuha.

Sa Pilipinas, ang mga spoils ng digmaan ay hindi masigla. Ang mga lumalaban sa imperyalismo ay maaaring makita ang mga horrors ng Filipino Insurrection bilang isang makatarungang parusa para sa hubris.

Ano sa tingin mo? Nararapat ba sa Estados Unidos ang mga kinalabasan ng dalawang digmaang ito?

3

T H I R D Q U E S T I O N HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

Did the IMPERIALIST ERA
EXPAND or BETRAY
America's FOUNDING IDEALS?

INTRODUCTION

At the conclusion of his presidency, George Washington warned his countrymen to avoid entanglements with foreign nations. He feared that the new nation might be overwhelmed by other countries' problems. A little less than 100 years later the United States was a very different place. No longer a fledgling nation, the nation had grown to be an economic powerhouse fed by waves of immigrants that successfully spread from sea to shining sea.

Many Americans felt that Washington's ideas no longer applied. They felt confident to project power in distant lands, especially after success in the Spanish-American War.

But, how should the country spread its influence? Three presidents, Theodore Roosevelt, William Taft, and Woodrow Wilson all offered different answers to that question. One, based on the threat of force, one based on the use of money, and the last on an appeal to morality.

What do you think? How should America project its power around the world?

PANIMULA

Sa pagtatapos ng kanyang pagkapangulo, binigyan ng babala ni George Washington ang kanyang mga kababayan upang maiwasan ang mga pag-uugnay sa mga banyagang bansa. Siya ay natakot na ang bagong bansa ay maaaring mabigla ng mga problema ng iba pang mga bansa. Pagkaraan ng halos isang daang taon, ang Estados Unidos ay ibang-iba na. Hindi na isang bansa pa lamang, ang bansa ay lumaki upang maging isang pang-ekonomiyang kapangyarihan na pinalaki ng mga alon ng mga imigrante na matagumpay na kumalat mula sa dagat patungo sa nagniningning na dagat.

Nadama ng maraming Amerikano na hindi na ginagamit ang mga ideya ni Washington. Sila ay tiwala sa proyektong kapangyarihan sa malayong lupain, lalo na pagkatapos ng tagumpay sa Digmaang Espanyol-Amerikano.

Ngunit, paano dapat maipakalat ng bansa ang impluwensya nito? Tatlong pangulo, sina Theodore Roosevelt, William Taft, at Woodrow Wilson ang nag-alok ng iba't ibang mga sagot sa tanong na iyon. Ang isa, batay sa banta ng puwersa, isa batay sa paggamit ng pera, at ang huli sa apela sa moralidad.

Ano sa tingin mo? Paano dapat ituro ng Amerika na kapangyarihan ito sa buong mundo?

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

EUROPEANS IN CHINA

Since the journeys of Marco Polo and Christopher Columbus, many Westerners have dreamt making their fortunes in China. With the defeat of the Spanish and the addition of the Philippines as a base for American ports and coaling stations, American businesses were ready to make that myth a reality. Although China originally accounted for only a small percentage of American foreign trade, captains of American industry dreamed of a vast market of Asian customers desperate for manufactured goods they could not yet produce in large quantities for themselves.

American businesses were not alone in seeing the opportunities. Other countries, including Japan, Russia, Great Britain, France, and Germany also hoped to make inroads in China. Earlier treaties between Great Britain and China in 1842 and 1844 when the British Empire coerced the Chinese to accept the import of Indian opium in exchange for its tea, had forced China to give all foreign nations free and equal access to Chinese ports.

This was at a time when Great Britain maintained the strongest economic relationship with China. However, other western nations used the new arrangement to send Christian missionaries who began to work across inland China. In 1895, Japan successfully defeated Chinese troops on the battlefield and China lost its claims to Korea. By 1897, Germany had obtained exclusive mining rights in northern coastal China as reparations for the murder of two German missionaries. In 1898, Russia obtained permission to build a railroad across northeastern Manchuria. One by one, each country carved out their own **sphere of influence**, where they could control markets through tariffs and transportation, and thus ensure their share of the Chinese market.

THE OPEN DOOR POLICY

Alarmed by the pace at which foreign powers were dividing China into pseudo-territories, and worried that they had no significant piece for themselves, the United States government intervened. In contrast to European nations, however, American businesses wanted the whole market, not just a share of it. They wanted to do business in China with no artificially constructed spheres or boundaries to limit the extent of their trade.

In 1899, Secretary of State **John Hay** made a bold move to acquire China's vast markets for American access by introducing the **Open Door Policy**. His policy, if agreed to by the other five nations maintaining spheres of influences in China, would erase all spheres and essentially open all doors to free trade, with no special tariffs or transportation controls that might give unfair advantages to one country over another.

EUROPE SA CHINA

Mula sa mga paglalakbay ni Marco Polo at Christopher Columbus, maraming mga taga-Kanluran ang pinangarap na gawin ang kanilang mga kapalaran sa Tsina. Sa pagkatalo ng Espanyol at pagdaragdag ng Pilipinas bilang base para sa mga port ng Estados Unidos at mga istasyon ng pagsasagawa, ang mga negosyong Amerikano ay handa nang gawing katotohanan ang mito. Kahit na ang Tsina ay orihinal na nagtataglay lamang ng isang maliit na porsyento ng mga dayuhang kalakalan sa Amerika, pinangarap ng mga kapitan ng industriya ng Amerika ang isang malawak na merkado ng mga kostumer ng Asya na desperado para sa mga panindang paninda na hindi pa nila makagawa sa maraming dami para sa kanilang sarili.

Ang mga negosyong Amerikano ay hindi nag-iisa sa pagtingin sa mga pagkakataon. Ang iba pang mga bansa, kabilang ang Japan, Russia, Great Britain, France, at Germany ay umaasa na magsulong sa China. Ang mga naunang kasunduan sa pagitan ng Great Britain at China noong 1842 at 1844 nang pilitin ng Imperyo ng Britanya ang mga Intsik na tanggapin ang pag-import ng opyo sa India bilang kapalit ng tsa nito, ay pinilit ang Tsina na ibigay ang lahat ng mga banyagang bansa na libre at pantay na pag-access sa mga port ng Tsina.

Ito ay noong panahong pinananatili ng Great Britain ang pinakamalakas na relasyon sa ekonomiya sa Tsina. Gayunpaman, ginagamit ng ibang mga bansa sa kanluran ang bagong kaayusan upang magpadala ng mga misyonerong Kristiyano na nagsimulang magtrabaho sa buong lupain ng Tsina. Noong 1895, matagumpay na natalo ng Japan ang mga tropang Tsino sa larangan ng digmaan at nawala ang Tsina sa mga claim nito sa Korea. Noong 1897, nakuha ng Alemanya ang eksklusibong mga karapatan sa pagmimina sa hilagang baybayin ng Tsina bilang mga reparations para sa pagpatay ng dalawang misyonerong Aleman. Noong 1898, nakuha ng Russia ang pahintulot na bumuo ng isang riles sa kabila ng mula sa hilagang-silangan ng Manchuria. Isa-isang, inukit ng bawat bansa ang kanilang sariling impluwensya, kung saan maaari nilang kontrolin ang mga merkado sa pamamagitan ng mga taripa at transportasyon, at sa gayon ay matiyak ang kanilang bahagi sa merkado ng Intsik.

ANG PANGUNAHING PATAKARAN SA DOOR

Naalarma ng bilis kung saan ang mga banyagang kapangyarihan ay naghahati ng Tsina sa mga di-tunay na teritoryo, at nag-aalala na wala silang makabuluhang piraso para sa kanilang sarili, ang interbensyon ng gobyerno ng Estados Unidos. Sa kaibahan sa mga bansang European, gayunpaman, nais ng mga Amerikanong negosyo ang buong merkado, hindi lamang isang bahagi nito. Nais nilang gumawa ng negosyo sa Tsina na walang artipisyal na constructed spheres o mga hangganan upang limitahan ang lawak ng kanilang kalakalan.

Noong 1899, ang Kalihim ng Estado na si John Hay ay gumawa ng isang maagang paglipat upang makuha ang malawak na merkado ng Tsina para sa pag-access sa Amerika sa pamamagitan ng pagpapakilala sa Patakaran ng Buksan ang Pintuan. Ang kanyang patakaran, kung sumang-ayon sa iba pang limang bansa na nagpapanatili ng mga impluwensya sa Tsina, ay magbubura sa lahat ng mga larangan at mahalagang magbukas ng lahat ng pintuan para sa malayang kalakalan, na walang mga espesyal na taripa o mga kontrol

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

While on paper, the Open Door Policy would offer equal access to all, the reality was that it greatly favored the United States. Free trade in China would give American businesses the ultimate advantage, as American companies were producing higher-quality goods than other countries, and were doing so more efficiently and less expensively. The United States could flood the Chinese market with American goods, virtually squeezing other countries out of the market.

Although the foreign ministers of the other five nations sent half-hearted replies on behalf of their respective governments, with some outright denying the viability of the policy, Hay proclaimed it the new official policy on China, and American goods were unleashed throughout the nation. China was quite welcoming of the American policy, as they also stressed the United States commitment to preserving the Chinese government and territorial integrity.

The policy was invoked barely a year later, when a group of Chinese insurgents, the Righteous and Harmonious Fists, known better in the West as the **Boxer Rebellion**, fought to expel all western nations and their influences from China. The United States, along with Great Britain and Germany, sent 2,000 troops to withstand the rebellion. The troops signified American commitment to the territorial integrity of China, albeit one flooded with American products. Despite subsequent efforts, by Japan in particular, to undermine Chinese authority in 1915 and again during the Manchurian crisis of 1931, the United States remained resolute in defense of the open door principles.

sa transportasyon na maaaring magbigay ng hindi makatarungang mga bentahe sa isang bansa sa iba.

Habang nasa papel, ang Pamahalaang Buksan ang Pintuan ay nag-aalok ng pantay na pag-access sa lahat, ang katotohanan ay na ito ay lubhang napaboran sa Estados Unidos. Ang malayang kalakalan sa Tsina ay magbibigay sa mga negosyong Amerikano ng tunay na kalamangan, habang ang mga Amerikanong kumpanya ay gumagawa ng mas mataas na kalidad na mga kalakal kaysa sa iba pang mga bansa, at ginagawang mas mahusay at mas mababa ang gastos. Maaaring baha ng Estados Unidos ang merkado ng Intsik sa mga kalakal ng Amerika, na halos pinipigilan ang ibang mga bansa sa labas ng merkado.

Primary Source: Editorial Cartoon

Uncle Sam holds the Open Door Policy as he dictates to the European powers who hold scissors ready to divide up China into spheres of influence.

Bagaman ang mga dayuhang ministro ng iba pang limang bansa ay nagpadala ng mga tugon sa kalahati ng puso sa ngalan ng kani-kanilang mga gobyerno, na may ilang malayong pagtangga sa posibilidad ng patakaran, ipinahayag ni Hay na ang bagong opisyal na patakaran sa Tsina, at ang mga kalakal ng Amerika ay inilabas sa buong bansa. Ang Tsina ay lubos na nakakaanganyang sa patakaran ng Amerikano, dahil din nila binigyang diin ang pangako ng Estados Unidos sa pagpapanatili ng pamahalaang Tsino at integridad ng teritoryo.

Ang patakaran ay tinawag halos isang taon mamaya, kapag ang isang pangkat ng mga insurgents Tsino, ang Matuwid at maharmonya Fists, na kilala mas mahusay sa West bilang ang Boxer paghihimagsik, nakipaglaban upang paalisin ang lahat ng kanluranin bansa at ang kanilang mga impluwensya mula sa China. Ang Estados Unidos, kasama ang Great Britain at Germany, ay nagpadala ng 2,000 tropa upang mapaglabanan ang paghihimagsik. Ang mga tropa ay nagpahayag ng pangako ng Amerikano sa teritoryal na integridad ng Tsina, kahit na ang isang baha sa mga produktong Amerikano. Sa kabila ng kasunod na pagsisikap, sa pamamagitan ng bansang Hapon sa partikular, upang pahinain ang awtoridad ng Intsik noong 1915 at muli sa panahon ng krisis ng Manchurian noong 1931, nanatiling matatag ang Estados Unidos sa pagtatanggol sa mga prinsipyo ng bukas na pinto.

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

Only when China turned to communism in 1949 following an intense civil war did the Open Door Policy become relatively meaningless. However, for nearly half a century, United States military involvement and a continued relationship with the Chinese government cemented their roles as preferred trading partners, illustrating how the country used economic power, as well as military might, to grow its empire.

Tanging ang Tsina ay bumaling sa komunismo noong 1949 kasunod ng matinding digmaang sibil ay naging walang kabuluhan ang Patakaran sa Buksan ang Pintuan. Gayunpaman, sa loob ng halos kalahating siglo, ang pagkakasangkot ng militar ng Estados Unidos at ang patuloy na kaugnayan sa gobyerno ng China ay naglagay ng kanilang mga tungkulin bilang ginustong kasosyo sa kalakalan, na naglalarawan kung paano ginamit ng bansa ang kapangyarihang pang-ekonomiya, gayundin ang lakas ng militar, upang mapalago ang imperyo nito.

Primary Source: Photograph

International troops stand in the square in front of the Forbidden City in Beijing during the Boxer Rebellion.

ROOSEVELT'S BIG STICK

While President McKinley ushered in the era of the American empire through military strength and economic coercion, his successor, Theodore Roosevelt, established a new foreign policy approach, allegedly based on a favorite African proverb, “speak softly, and carry a **big stick**, and you will go far.” At the crux of his foreign policy was a coercion by threat. Roosevelt believed that in light of the country’s recent military successes, it was unnecessary to use force to achieve foreign policy goals, so long as the military could threaten force. In other words, the United States could get its way so long as foreigners were afraid was what might happen if they refused.

Roosevelt believed that while the coercive power wielded by the United States could be harmful in the wrong hands, the Western Hemisphere’s best interests were also the best interests of the United States. He felt, in short, that the United States had the right and the obligation to be the policeman in North and South America.

BIG STICK NG ROOSEVELT

Habang hinahandog ni Pangulong McKinley ang panahon ng imperyong Amerikano sa pamamagitan ng lakas ng militar at pamimilit ng ekonomiya, ang kanyang kahalili, si Theodore Roosevelt, ay nagtatag ng isang bagong diskarte sa panlabas na patakaran, na pinaninindigan batay sa isang paboritong salawikang Aprikano, “magsalita ng mahina, at magdala ng isang malaking stick, at ikaw ay lalayo. “Sa kabuuan ng kanyang patakarang panlabas ay isang pamimilit sa pagbabanta. Naniniwala si Roosevelt na sa kabila ng kamakailan-lamang na tagumpay ng militar ng bansa, hindi kailangang gumamit ng puwersa upang makamit ang mga layunin ng patakarang panlabas, hangga’t ang puwersa ng militar ay maaaring magbanta ng lakas. Sa ibang salita, ang Estados Unidos ay maaaring makakuha ng paraan ng kaya mahaba ang mga dayuhan ay natatakot ay kung ano ang maaaring mangyari kung sila tumanggi.

Naniniwala si Roosevelt na habang ang mapilit na kapangyarihan na ginagamit ng Estados Unidos ay maaaring nakakapinsala sa maling mga kamay, ang pinakamahuhusay na interes ng Western Hemisphere ay ang pinakamainam na interes ng Estados Unidos. Naramdaman niya, sa maikling salita, na ang Estados Unidos ay may karapatan at ang obligasyon na maging pulis sa North at South America.

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

To demonstrate the nation's military might – the big stick – President Roosevelt send the navy on a round-the-world voyage between 1907 and 1909. Officially a cruise of friendship, the ships' hulls were painted white to show America's peaceful intent. However, the message of the **Great White Fleet** was clear. America was a powerful nation with the ability project its military might anywhere on earth. The 16 battleships and various escorts made Roosevelt's point better than any speech ever could.

Upang ipakita ang lakas ng militar ng bansa - ang malaking stick - Ipinadala ni Pangulong Roosevelt ang hukbong-dagat sa isang paglalayag sa buong mundo sa pagitan ng 1907 at 1909. Opisyal na paglalayag ng pagkakaibigan, ang mga barko ng mga barko ay pininturahan ng puti upang ipakita ang mapayapang hangarin ng Amerika. Gayunpaman, malinaw ang mensahe ng Great White Fleet. Ang Amerika ay isang makapangyarihang bansa na may kakayahang magawa ang militar nito sa kahit saan sa mundo. Ang 16 battleships at iba't ibang mga escort na ginawa Roosevelt's point mas mahusay kaysa sa anumang pananalita kailanman maaari.

Primary Source: Editorial Cartoon

President Theodore Roosevelt carries his big stick as he stomps around the Caribbean Sea, pulling his navy behind him.

THE PANAMA CANAL

One of the great impediments to world trade had always been the fact that North and South America are connected, thus preventing ships from easily passing between the Atlantic and Pacific Oceans. This narrow strip of land, the isthmus of Central American was the subject of various schemes. After gold was discovered in California in 1858, the Panama Railway was established to carry 49ers across the isthmus. The French attempted to construct a canal. Begun in 1881, their project failed due to a combination of financial crises and health hazards, including malaria and yellow fever, which led to the deaths of thousands of French workers. Upon becoming president in 1901, Roosevelt was determined to succeed where others had failed. He resolved to build what the world now calls the **Panama Canal**.

The best point for the construction of a canal was across the 50-mile-wide isthmus of Panama, which, at the turn of the century, was part of the nation of Colombia. Roosevelt negotiated with the government of

ANG PANAMA CANAL

Ang isa sa mga dakilang hadlang sa kalakalan sa mundo ay palaging ang katunayan na ang Hilaga at Timog Amerika ay nakakonekta, kaya pinipigilan ang mga barko mula sa madaling pagpasa sa pagitan ng Atlantic at Pacific Ocean. Ang makitid na lupang ito, ang isthmus ng Central America ay ang paksa ng iba't ibang mga scheme. Matapos matuklasan ang ginto sa California noong 1858, itinatag ang Panama Railway upang dalhin ang 49ers sa kabuuan ng isthmus. Tinangka ng Pranses na bumuo ng isang kanal. Nagsimula noong 1881, ang kanilang proyekto ay nabigo dahil sa isang kumbinasyon ng mga krisis sa pananalapi at mga panganib sa kalusugan, kabilang ang malarya at dilaw na lagnat, na humantong sa pagkamatay ng libu-libong manggagawa sa Pransya. Nang maging pangulo noong 1901, determinado si Roosevelt na magtagumpay kung saan nabigo ang iba.

Ang pinakamainam na punto para sa pagtatayo ng isang kanal ay nasa kabuuan ng 50-milya na malawak na isthmus ng Panama, na, noong turno ng siglo, ay bahagi ng bansa ng Colombia. Nakipag-negosasyon si Roosevelt sa pamahalaan

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

Colombia, sometimes threatening to take the project away and build through Nicaragua, until Colombia agreed to a treaty that would grant the United States a lease on the land across Panama in exchange for a payment of \$10 million and an additional \$250,000 annual rental fee. The matter was far from settled, however. The Colombian people were outraged over the loss of their land to the United States, and saw the payment as far too low. Influenced by the public outcry, the Colombian Senate rejected the treaty and informed Roosevelt there would be no canal.

Undaunted, Roosevelt chose to wield the big stick. In comments to journalists, he made it clear that the United States would strongly support the Panamanian people should they choose to revolt against Colombia and form their own nation. In November 1903, he sent American battleships to the coast of Colombia, ostensibly for practice maneuvers, as Panamanian business leaders who stood to benefit from the American canal effort led a revolution against Colombian rule.

The warships effectively blocked Colombia from moving additional troops into the region to quell the growing Panamanian uprising. Within a week, Roosevelt recognized the new country of Panama, welcoming them to the world community and offering them the same terms he had previously offered Colombia. It was a clear, and successful, wielding of the big stick. Roosevelt never fired a shot but got his way because American battleships made it clear what would happen if the Columbians resisted.

ng Colombia, kung minsan ay nagbabala na kunin ang proyekto at magtayo sa pamamagitan ng Nicaragua, hanggang sa sumang-ayon ang Colombia sa isang kasunduan na magbibigay sa Estados Unidos ng isang lease sa lupain sa Panama bilang kapalit ng \$ 10 milyon at isang karagdagang \$ 250,000 taunang bayad sa upa. Gayunpaman, ang bagay ay malayo sa pag-aayos. Ang mga taga-Colombiano ay nagalit dahil sa pagkawala ng kanilang lupain sa Estados Unidos, at nakita ang kabayaran nang napakababa. Naimpluwensiyahan ng panawagan ng publiko, tinanggihan ng Colombian Senate ang kasunduan at ipinaalam kay Roosevelt na walang kanal.

Primary Source: Photograph

The massive effort to dig the Panama Canal is evident in this photograph showing rail lines carrying millions of tons of dirt and rock out of the man-made canyons that would eventually be flooded to form the canal.

Hindi napansin, pinili ni Roosevelt na gamitin ang malaking stick. Sa mga komento sa mga mamamahayag, tinukoy niya na malakas na sinusuportahan ng Estados Unidos ang mga taong Panaman kung dapat nilang piliin na mag-alsa laban sa Colombia at bumuo ng kanilang sariling bansa. Noong Nobyembre 1903, nagpadala siya ng mga barkong pang-Amerikano sa baybayin ng Colombia, para sa mga maneuvers ng pagsasanay, bilang mga lider ng negosyo ng Panama na nakatayo upang makinabang mula sa pagsisikap ng Amerikanong kanal na humantong sa isang rebolusyon laban sa pamamahala ng Colombian.

Ang mga warship ay epektibong hinahadlangan ang Colombia mula sa paglipat ng mga karagdagang tropa sa rehiyon upang sugpuin ang lumalaking panamanian na pag-aalsa. Sa loob ng isang linggo, kinikilala ni Roosevelt ang bagong bansa ng Panama, tinatanggap ang mga ito sa komunidad ng mundo at nag-aalok sa kanila ng parehong mga kataga na dati niyang inalok sa Colombia. Ito ay isang malinaw, at matagumpay, nag-aalala ng malaking stick. Si Roosevelt ay hindi kailanman nagpapatok ng isang pagbaril ngunit nakuha ang paraan dahil ang American battleships ginawa itong malinaw kung ano ang mangyayari kung ang mga Columbians resisted.

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

Construction on the canal began in 1904. For the first year of operations, the United States worked primarily to build adequate housing, cafeterias, warehouses, machine shops, and other elements of infrastructure that previous French efforts had failed to consider. Most importantly, the lives of workers were protected with the introduction of fumigation systems and mosquito nets following **Dr. Walter Reed's** discovery of the role of mosquitoes in the spread of malaria and yellow fever.

Ang konstruksiyon sa kanal ay nagsimula noong 1904. Sa unang taon ng operasyon, ang Estados Unidos ay nagtatrabaho lalo na upang bumuo ng sapat na pabahay, cafeterias, warehouses, mga tindahan ng makina, at iba pang mga elemento ng imprastruktura na ang mga nakaraang pagsisikap ng Pransya ay nabigong isaalang-alang. Ang pinakamahalaga, ang buhay ng mga manggagawa ay protektado ng pagpapakilala ng mga sistema ng pagpapausok at mga lambat ng lamok kasunod ng pagtuklas ni Dr. Walter Reed sa papel ng mga lamok sa pagkalat ng malarya at dilaw na lagnat.

Primary Source: Photograph

Never one to miss a photo opportunity, President Roosevelt took the controls at a steam shovel while touring the Panama Canal during its construction.

At the same time, a new wave of American engineers planned for the construction of the canal. Even though they decided to build a lock-system rather than a sea-level canal, workers still had to excavate over 170 million cubic yards of earth with the use of over one hundred new rail-mounted steam shovels. Excited by the work, Roosevelt became the first sitting United States president to leave the country while in

Kasabay nito, isang bagong alon ng mga inhinyero ng Amerika ang nagplano para sa pagtatayo ng kanal. Kahit na nagpasya silang bumuo ng lock-system kaysa sa isang kanal sa antas ng dagat, ang mga manggagawa ay kinakailangang maghukay ng higit sa 170 milyong cubic yards ng lupa na may paggamit ng mahigit sa isang daang bagong pinaikot na steam shovel. Dahil sa kagalakan sa trabaho, si Roosevelt ang naging unang nakaupo sa pangulo ng Estados Unidos na umalis sa bansa habang nasa opisina kapag naglakbay siya sa

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

office when he traveled to Panama where he visited the construction site, taking a turn at the steam shovel and removing dirt. The canal opened in 1914, permanently changing world trade and military defense patterns.

THE ROOSEVELT COROLLARY

With the construction of the canal underway, Roosevelt wanted to send a clear message to the rest of the world, and in particular to his European counterparts, that the colonization of the Western Hemisphere had ended, and their interference in the countries there would no longer be tolerated.

At the same time, he sent a message to his counterparts in Central and South America, should the United States see problems erupt in the region, that it would intervene in order to maintain peace and stability throughout the hemisphere.

Roosevelt articulated this seeming double standard in a 1904 address before Congress, in a speech that became known as the **Roosevelt Corollary**. The Roosevelt Corollary was based on the original Monroe Doctrine, which warned European nations to stay out of the business of the nations of the Americas. In this addition, Roosevelt states that the United States would use military force “as an international police power” to correct any “chronic wrongdoing” by any Latin American nation that might threaten stability in the region. Unlike the Monroe Doctrine, which proclaimed an American policy of noninterference with its neighbors’ affairs, the Roosevelt Corollary loudly proclaimed the right and obligation of the United States to involve itself whenever necessary.

Roosevelt put the new corollary to work in Cuba, Panama, the Dominican Republic and Colombia. Later presidents including Franklin Roosevelt softened American rhetoric regarding United States domination of the Western Hemisphere proclaiming a new **Good Neighbor Policy** that renounced American intervention in other nations’ affairs. However, subsequent presidents would continue to reference aspects of the Roosevelt Corollary to justify American involvement in Haiti, Nicaragua, and other nations.

Latin Americans have long resented what they perceive as American arrogance and unfair and unwanted interference in their affairs. In the eyes of many of America’s southern neighbors, a powerful military does not give the United States the right to meddle.

THE RUSSO-JAPANESE WAR

Although he supported the Open Door Policy as an excellent economic policy in China, Roosevelt lamented the fact that the United States had

Panama kung saan siya bumisita sa lugar ng konstruksiyon, na binubuksan ang steam shovel at pag-alis ng dumi. Ang kanal ay binuksan noong 1914, patuloy na nagbabago ang kalakalan sa mundo at mga pattern ng pagtatanggol sa militar.

Ang ROOSEVELT COROLLARY

Sa pagpapatuloy ng pagpapatay ng kanal, nais ni Roosevelt na magpadala ng isang malinaw na mensahe sa ibang bahagi ng mundo, at lalo na sa kanyang mga katuwang na European, na ang kolonisasyon ng Western Hemisphere ay natapos, at ang kanilang pagkagambala sa mga bansa ay hindi na maging disimulado.

Kasabay nito, nagpadala siya ng mensahe sa kanyang mga katapat sa Central at South America, kung dapat makita ng Estados Unidos ang mga suliranin sa rehiyon, upang mamagitan ito upang mapanatili ang kapayapaan at katatagan sa buong hemisphere.

Inilarawan ni Roosevelt ang tila double standard na ito sa isang 1904 na address bago ang Kongreso, sa isang pananalita na naging kilala bilang Roosevelt Corollary. Ang Roosevelt Corollary ay batay sa orihinal na Monroe Doctrine, na nagbabala sa mga bansang European upang manatili sa labas ng negosyo ng mga bansa sa Americas. Sa karagdagan na ito, sinabi ni Roosevelt na gagamitin ng Estados Unidos ang puwersang militar bilang “internasyonal na kapangyarihan ng pulisya” upang itama ang anumang “malalang pagkakasala” ng anumang Latin American na bansa na maaaring magbantay ang katatagan sa rehiyon. Hindi tulad ng Monroe Doctrine, na nagpahayag ng isang patakaran ng Amerika na hindi interinterensiya sa mga kapitbahay ng kanyang mga kapitbahay, ang malakas na ipinahayag ng Roosevelt Corollary ang karapatan at obligasyon ng Estados Unidos na kasangkot ang sarili nito kung kinakailangan.

Inilagay ni Roosevelt ang bagong pagsasama upang magtrabaho sa Cuba, Panama, sa Dominican Republic at Colombia. Nang maglaon, pinalawak ng mga presidente kabilang si Franklin Roosevelt ang retorika ng Amerika hinggil sa dominasyon ng Estados Unidos sa Western Hemisphere na nagpapahayag ng isang Bagong Patakaran sa Magandang Neighbor na nagtakwil sa interbensyon ng Amerikano sa mga gawain ng ibang mga bansa. Gayunpaman, ang mga susunod na pangulo ay patuloy na magsangguni sa mga aspeto ng Roosevelt Corollary upang bigyang-katwiran ang paglahok sa Amerika sa Haiti, Nicaragua, at iba pang mga bansa.

Ang mga Latin na Amerikano ay may mahabang pag-iisip kung ano ang kanilang nakikita bilang Amerikano na pagmamataas at di-makatarungang at hindi nais na panghihimasok sa kanilang mga gawain. Sa paningin ng marami sa mga kalapit na kapitbahay ng Amerika, isang malakas na militar ang hindi nagbibigay sa Estados Unidos ng karapatang makialam.

ANG RUSSO-JAPANESE WAR

Kahit na sinusuportahan niya ang Patakaran sa Buksan ang Pinto bilang isang mahusay na patakaran sa ekonomiya sa Tsina, hinamon ni Roosevelt ang katotohanang ang Estados

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

no strong military presence in the region to enforce it. Clearly, without a military presence there, he could not as easily use his big stick threat credibly to achieve his foreign policy goals. As a result, when conflicts did arise on the other side of the Pacific, Roosevelt adopted a policy of maintaining a balance of power among the nations there. This was particularly evident when the **Russo-Japanese War** erupted in 1904.

In 1904, angered by the massing of Russian troops along the Manchurian border in China, and the threat it represented to the region, Japan launched a surprise naval attack on the Russian fleet. Initially, Roosevelt supported the Japanese position. However, when the Japanese fleet quickly achieved victory after victory, Roosevelt grew concerned over the growth of Japanese influence in the region and the continued threat that it represented to China and American access to those markets. It was better for America to have Russia and Japan as equals balancing each other out.

Wishing to maintain a balance of power, Roosevelt arranged for diplomats from both nations to attend a secret peace conference. The negotiations secured peace in the region, with Japan gaining control over Korea, several former Russian bases in Manchuria, and the southern half of Sakhalin Island. For his role in resolving the conflict, Roosevelt was awarded the Nobel Peace Prize, the first American to receive the award.

TAFT'S DOLLAR DIPLOMACY

When William Howard Taft became president in 1909, he chose to adapt Roosevelt's foreign policy philosophy to one that reflected American economic power at the time. In what became known as **Dollar Diplomacy**, Taft announced his decision to "substitute dollars for bullets" in an effort to use foreign policy to secure markets and opportunities for American businessmen. Not unlike Roosevelt's threat of force, Taft used the threat of American economic clout to coerce countries into agreements to benefit the United States.

Of key interest to Taft was the debt that several Central American nations still owed to countries in Europe. Fearing that the Europeans might use the debts as leverage to use military intervention in the Western Hemisphere, Taft paid off the debts with American dollars. Of course, this move made the Central American countries indebted to the United States instead of the Europeans.

When a Central American nation resisted this arrangement, Taft responded with military force to achieve the objective. This occurred in Nicaragua when the country refused to accept American loans to pay off its debt to Great Britain. Taft sent a warship with marines to the

Unidos ay walang malakas na presensya ng militar sa rehiyon upang ipatupad ito. Maliwanag, nang walang presensya sa militar doon, hindi niya madaling gamitin ang kanyang malaking pagbabanta ng stick upang makamit ang kanyang mga layunin sa patakaranang panlabas. Dahil dito, nang lumitaw ang mga kontrahan sa kabilang panig ng Pasipiko, ipinatupad ni Roosevelt ang patakaran ng pagpapanatili ng balanse ng kapangyarihan sa mga bansa doon. Ito ay partikular na maliwanag nang sumiklab ang Digmaang Russo-Hapon noong 1904.

Noong 1904, nagalit ang masa ng mga hukbo ng Rusya sa kahabaan ng hangganan ng Manchurian sa Tsina, at ang banta na kinakatawan nito sa rehiyon, ang Japan ay nagladlad ng isang sorpresang atake ng hukbong-dagat sa armadong Ruso. Noong una, sinusupportahan ni Roosevelt ang posisyon ng Hapon. Gayunpaman, nang mabilis na nakamit ng mabilis na tagumpay ng Hapon ang pagtatagumpay ng tagumpay, si Roosevelt ay nababahala sa paglago ng impluwensya ng Hapon sa rehiyon at ang patuloy na pagbabanta na ito ay kinakatawan sa pag-access ng Tsina at Amerika sa mga pamilihan. Mas mainam para sa Amerika na magkaroon ng Russia at Japan na katumbas ng pagbabalanse sa bawat isa.

Gustong mapanatili ang balanse ng kapangyarihan, inayos ni Roosevelt ang mga diplomat mula sa parehong bansa na dumalo sa isang lihim na kumperensya ng kapayapaan. Ang negosasyon ay nakataguyod ng kapayapaan sa rehiyon, na may kontrol sa Korea sa Korea, ilang dating baseng Ruso sa Manchuria, at ang katimugang kalahati ng Sakhalin Island. Para sa kanyang papel sa paglutas ng salungatan, si Roosevelt ay iginawad sa Nobel Peace Prize, ang unang Amerikano na tumanggap ng award.

DOLLAR DIPLOMACY ng TAFT

Nang si William Howard Taft ay naging presidente noong 1909, pinili niya na iangkop ang pilosopiya ng patakaranang panlabas ni Roosevelt sa isa na nagpapakita ng kapangyarihang pang-ekonomiyang Amerikano sa panahong iyon. Sa tinatawag na Dollar Diplomacy, inihayag ni Taft ang kanyang desisyon na "kapalit ng dolyar para sa mga bala" sa isang pagsisikap na gamitin ang patakaranang panlabas upang ma-secure ang mga merkado at mga pagkakataon para sa mga Amerikanong negosyante. Hindi tulad ng pananakot ni Roosevelt na puwersa, ginamit ni Taft ang banta ng pananakot ng Amerikanong ekonomiya sa mga bansa sa pagpasok sa mga kasunduan upang makinabang sa Estados Unidos.

Ang pangunahing interes sa Taft ay ang utang na maraming mga bansa sa Central America pa rin ang may utang sa mga bansa sa Europa. Dahil sa takot na ang mga Europeo ay maaaring gumamit ng mga utang bilang pagkilos upang gamitin ang interbensiyong militar sa Western Hemisphere, binayaran ni Taft ang mga utang sa mga Amerikanong dolyar. Siyempre, ang paggalaw na ito ay nag-utang sa mga bansa sa Central America sa Estados Unidos sa halip na ang mga Europeo.

Nang salansangin ng isang Central American na bansa ang kasunduang ito, tumugon ang Taft sa puwersang militar upang makamit ang layunin. Naganap ito sa Nicaragua nang tumanggi ang bansa na tanggapin ang mga pautang sa Amerika upang bayaran ang utang nito sa Great Britain. Nagpadala ang Taft ng bapor na pandigma sa mga marino sa rehiyon upang kumbinsihin ang pamahalaan na sumang-

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

region to convince the government to agree. Similarly, when Mexico considered the idea of allowing a Japanese corporation to gain significant land and economic advantages in its country, Taft urged Congress to pass the Lodge Corollary, an addendum to the Roosevelt Corollary, stating that no foreign corporation, other than American ones, could obtain strategic lands in the Western Hemisphere.

Taft's policies, although not as reliant on military aggression as Roosevelt's Big Stick Diplomacy, did create difficulties for the United States, both at the time and in the future. Central America's indebtedness would create economic problems for decades, as well as foster nationalist movements in countries resentful of American's interference. In Asia, Taft's efforts to mediate between China and Japan served only to heighten tensions between Japan and the United States.

THE BANANA REPUBLICS

Out of Taft's Dollar Diplomacy grew the idea of a **Banana Republic**. The name was coined by British author O. Henry and it described a nation so dependent on foreign trade that the leaders of foreign corporations effectively ruled. In the early 1900s, the two best examples were the Central American nations of Honduras and Guatemala.

In 1912, for the Cuyamel Fruit Company, the American mercenary "General" Lee Christmas overthrew the civil government of Honduras to install a military government friendly to foreign business.

In Honduras an American businessman, Sam Zemurra, entered the banana-export business by buying overripe bananas from the United Fruit Company to sell in New Orleans. In 1910, Zemurray bought 23 square miles of banana producing land along the Caribbean coast of Honduras for exploitation by the Cuyamel Fruit Company and conspired with Manuel Bonilla, an ex-president of Honduras to overthrow the civil government and install a military government friendly to foreign businessmen. Zemurra hired a private, mercenary army and the resulting coup d'état installed Bonilla as the new president.

Back home, the United States ignored the deposition of the elected government of Honduras by a private army. The political instability resulting from the coup d'état stalled the Honduran economy. With a struggling economy, the Honduran government could not pay back its debt to the United States, which in turn perpetuated economic stagnation and the image of Honduras as failed nation. Such a historical, inherited foreign debt undermined the Honduran government, which allowed foreign corporations to manage the country and become sole employers of the Honduran people. The

ayon. Sa katulad na paraan, isinasaalang-alang ng Mexico ang ideya na pahintulutan ang isang korporasyon ng Hapon upang makakuha ng malaking lupa at pang-ekonomiyang pakinabang sa bansa nito, hinimok ni Taft ang Kongreso na pumasa sa Lodge Corollary, isang addendum sa Roosevelt Corollary, na nagsasabi na walang dayuhang korporasyon, maliban sa mga Amerikano, ay maaaring makakuha ng mga estratehikong lupain sa Western Hemisphere.

Ang mga patakaran ni Taft, bagaman hindi nakasalalay sa pagsalakay ng militar bilang Big Stick Diplomacy ng Roosevelt, ay lumikha ng mga paghihirap para sa Estados Unidos, parehong sa oras at sa hinaharap. Ang pagkakautang ng Central America ay magtatatag ng mga pang-ekonomiyang problema sa mga dekada, pati na rin ang mga tagapagtaguyod ng mga makabayang kilusan sa mga bansa na nagagalit sa pagkagambala ng mga Amerikano. Sa Asya, ang mga pagsisikap ni Taft na mangasiwa sa pagitan ng Tsina at Japan ay nagsilbi lamang upang mapataas ang mga tensyon sa pagitan ng Japan at ng Estados Unidos.

ANG BANANA REPUBLIKA

Mula sa Dollar Diplomacy ng Taft ay lumago ang ideya ng isang Banana Republic. Ang pangalan ay likha ng British na may-akda O. Henry at inilarawan nito ang isang bansa na nakasalalay sa dayuhang kalakalan na epektibong pinasiyahan ng mga lider ng mga dayuhang korporasyon. Noong mga unang taon ng 1900, ang dalawang pinakamahasay na halimbawa ay ang mga bansa sa Central America ng Honduras at Guatemala.

Noong 1912, para sa Cuyamel Fruit Company, ang Amerikanong mersenaryong "General" na si Lee Christmas ang nagbagsak sa guberno sibil ng Honduras upang mag-install ng isang pamahalaan ng pamahalaan na magiliw sa dayuhang negosyo.

Sa Honduras isang Amerikanong negosyante, si Sam Zemurra, ang pumasok sa negosyo ng banana-export sa pamamagitan ng pagbili ng mga sobrang saging mula sa United Fruit Company upang magbenta sa New Orleans. Noong 1910, binili ni Zemurray ang 23 square miles ng banana producing land sa hilagang Caribbean baybay ng Honduras para sa pagsasamantala ng Cuyamel Fruit Company at nakipagsabwatan kay Manuel Bonilla, isang dating presidente ng Honduras upang ibagsak ang gobyernong sibil at mag-install ng isang pamahalaan ng pamahalaan na magiliw sa dayuhan negosyante. Inupahan ni Zemurra ang isang pribado, mersenaryong hukbo at ang nagresultang kudeta na naka-install na Bonilla bilang bagong pangulo.

Sa likod ng bahay, ang Estados Unidos ay binalewala ang pagpapataw ng inihalal na pamahalaan ng Honduras ng isang pribadong hukbo. Ang kawalang katatagan ng pulitika na nagresulta mula sa kudeta ay tumigil sa ekonomya ng Honduras. Sa isang struggling ekonomiya, ang Honduran gobyerno ay hindi maaaring bayaran ang utang nito sa Estados Unidos, na kung saan ay patuloy na pang-ekonomiyang pagwawalang-kilos at ang imahe ng Honduras bilang bigo bansa. Ang naturang makasaysayang, minanaang dayuhang utang ay nagbagsak sa pamahalaan ng Honduras, na nagpahintulot sa mga dayuhang korporasyon na pamahalaan ang bansa at maging tanging mga tagapag-employo ng mga mamamayang Honduran. Ang mga kumpanya ng prutas sa Amerika ay nagtayo at kinokontrol ang mga daan, riles, port, at telepono sa Honduras. Kung ang

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

American fruit companies built and controlled the roads, railroads, ports, and telephones in Honduras. If the elected government ever threatened the power of the American businesses, they simply threatened to fire workers or shut down critical infrastructure. In the end, although the people of Honduras voted for their presidents, it was American businessmen who ran the nations through the power of the dollar.

piniling gobyerno ay nagbanta sa kapangyarihan ng mga negosyo sa Amerika, sila ay nagbanta lamang sa mga manggagawa sa sunog o pagsara sa mga kritikal na imprastruktura. Sa wakas, bagaman ang mga tao ng Honduras ay bumoto para sa kanilang mga pangulo, ito ay mga Amerikanong negosyante na nagpatakbo ng mga bansa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng dolyar.

Primary Source: Editorial Cartoon

This cartoon depicts Uncle Sam with long, greedy fingers interfering in the affairs of Latin America.

A similar story played out in Guatemala. Dependent on exports of bananas, coffee, and sugar cane, inequitable land distribution became an important cause of national poverty and frustration. During the 1950s, the American-owned **United Fruit Company** was frustrated that the popular, elected leaders of Guatemala were seizing their land in giving to poor Guatemalans. They convinced Presidents Harry Truman and Dwight Eisenhower that the Guatemalans were secretly communist. Eisenhower ordered a coup d'état in which the Central Intelligence Agency deposed the democratically elected government of President Jacobo Árbenz Guzmán. Once again, when American dollars were at stake, American military might was not far behind, and Dollar Diplomacy worked to build and preserve American economic might. The United Fruit Company is still thriving today, although its name changed in 1984. Today we know it as Chiquita Banana.

Ang isang katulad na kuwento na na-play out sa Guatemala. Depende sa pag-export ng mga saging, kape, at tubo, walang kapantay na pamamahagi ng lupa ay naging isang mahalagang sanhi ng pambansang kahirapan at kabiguan. Noong 1950s, nabigo ang American-owned United Fruit Company na ang mga tanyag, piniling mga pinuno ng Guatemala ay sinamsam ang kanilang lupain sa pagbibigay sa mga mahihirap na Guatemalans. Kumbinsido sila ni Pangulong Harry Truman at Dwight Eisenhower na ang mga Guatemalans ay lihim na komunista. Iniutos ni Eisenhower isang coup d'état kung saan inalis ng Central Intelligence Agency ang demokratikong inihalal na pamahalaan ni Pangulong Jacobo Árbenz Guzmán. Sa sandaling muli, kapag ang mga dolyar ng Amerikano ay nakataya, ang Amerikanong militar ay maaaring hindi malayo sa likod, at ang Dollar Diplomacy ay nagtrabaho upang bumuo at mapanatili ang Amerikanong ekonomiya. Ang United Fruit Company ay lumalaki pa rin ngayon, bagaman nagbago ang pangalan nito noong 1984. Ngayon alam natin ito bilang Chiquita Banana.

It could be argued that American support for the overthrow of Queen Liliuokalani in Hawaii, although it occurred long before Taft's presidency, is another example of Dollar Diplomacy at work and that

Maaaring ipagtanggol na ang suporta ng Amerikano para sa pagbagsak ng Queen Liliuokalani sa Hawaii, bagaman ito ay naganap katagal bago ang pagkapangulo ni Taft, ay isa pang halimbawa ng Dollar Diplomacy sa trabaho at na ang

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

the Kingdom and subsequent Republic of Hawaii were both stereotypical banana republics.

WOODROW WILSON'S MORAL DIPLOMACY

When Woodrow Wilson took over the White House in 1913, he promised a less expansionist approach to American foreign policy. Wilson did share the commonly held view that American values were superior to those of the rest of the world, that democracy was the best system to promote peace and stability, and that the United States should continue to actively pursue economic markets abroad. Instead, he proposed an idealistic foreign policy based on morality, rather than American self-interest. His **Moral Diplomacy** emphasized the encouragement of self-rule and independence rather than what he believed were selfish American interests.

Wilson appointed former presidential candidate William Jennings Bryan, a noted anti-imperialist and proponent of world peace, as his Secretary of State. Bryan undertook his new assignment with great vigor, encouraging nations around the world to sign treaties in which they agreed to resolve international disputes through talks, not war. Bryan negotiated friendly relations with Colombia, including a \$25 million apology for Roosevelt's actions during the Panamanian Revolution. Even with Bryan's support, however, Wilson found that it was much harder than he anticipated to keep the United States out of world affairs.

Furthering his goal of reducing overseas intervention, Wilson promised not to rely on the Roosevelt Corollary, Theodore Roosevelt's explicit policy that the United States could involve itself in Latin American politics whenever it felt that the countries in the Western Hemisphere needed policing. Once president, however, Wilson again found it was more difficult to avoid American interventionism in practice than in rhetoric. Indeed, Wilson intervened more in Western Hemisphere affairs than either Taft or Roosevelt. In 1915, when a revolution in Haiti resulted in the murder of the Haitian president and threatened the safety of New York banking interests, Wilson sent over 300 marines to establish order. The United States assumed control over the island's foreign policy as well as its financial administration. One year later, in 1916, Wilson again marines the Dominican Republic to ensure prompt payment of a debt that nation owed and in 1917, Wilson sent troops to Cuba to protect American-owned sugar plantations from attacks by Cuban rebels.

Wilson's most noted foreign policy foray prior to World War I focused on Mexico, where a civil war had broken out. Wilson chose to make an example of Mexico and demanded that the warring parties hold democratic elections and establish laws based on his moral principles.

Kaharian at kasunod na Republika ng Hawaii ay parehong stereotypical banana republics.

WOODROW WILSON'S MORAL DIPLOMACY

Nang kinuha ni Woodrow Wilson ang White House noong 1913, ipinangako niya ang isang mas kaunting pagpapalawak ng diskarte sa patakarang dayuhang Amerikano. Ibinahagi ni Wilson ang karaniwang itinuturing na pananaw na ang mga halaga ng Amerikano ay higit na mataas sa mga natitirang bahagi ng mundo, na ang demokrasya ay ang pinakamahusay na sistema upang itaguyod ang kapayapaan at katatagan, at dapat patuloy na ituloy ng Estados Unidos ang mga pang-ekonomiyang pamilhan sa ibang bansa. Sa halip, nagpanukala siya ng isang ideyalistang patakarang panlabas batay sa moralidad, sa halip na sa American self-interest. Ang kanyang Moral Diplomacy ay nagbigay-diin sa paghimok ng pagpipigil sa sarili at kalayaan sa halip na ang kanyang pinaniniwalaan ay mga makasariling interes ng Amerika.

Inatasan ni Wilson ang dating kandidato sa pagkapangulo na si William Jennings Bryan, isang kilalang anti-imperyalista at tagapagtaguyod ng kapayapaan sa mundo, bilang kanyang Kalihim ng Estado. Ginawa ni Bryan ang kanyang bagong tungkulin na may mahusay na kalakasan, na naghihikayat sa mga bansa sa buong mundo na mag-sign treaties kung saan sila ay sumang-ayon na lutasin ang mga internasyonal na mga pagtatalo sa pamamagitan ng mga pag-uusap, hindi digmaan. Nakipag-negosasyon si Bryan sa friendly na relasyon sa Colombia, kabilang ang isang \$ 25 milyon na paghingi ng tawad para sa mga aksyon ni Roosevelt sa panahon ng Panamanian Revolution. Kahit na sa suporta ni Bryan, gayunpaman, natagpuan ni Wilson na mas mahirap kaysa sa inaasahan niyang panatilihin ang Estados Unidos sa labas ng mga pangyayari sa mundo.

Sa pagsulong sa kanyang layunin sa pagbawas sa interbensyon sa ibang bansa, ipinangako ni Wilson na huwag umasa sa Roosevelt Corollary, ang tahasang patakaran ni Theodore Roosevelt na maaaring kasangkot ng Estados Unidos ang sarili nito sa politika ng Latin America tuwing naramdaman na kailangan ng mga bansa sa Western Hemisphere ang polisa. Gayunpaman, sa sandaling muli ng pangulo, natagpuan na muli ni Wilson na mas mahirap upang maiwasan ang pamamalakad ng Amerikano sa pagsasanay kaysa sa retorika. Sa katunayan, si Wilson ay higit na nakikialam sa mga pangyayari sa Kanlurang Hemisphere kaysa sa alinmang Taft o Roosevelt. Noong 1915, nang ang isang rebolusyon sa Haiti ay nagresulta sa pagpatay sa pangulo ng Haiti at nanganganib sa kaligtasan ng mga interes sa pagbabangko sa New York, nagpadala si Wilson ng mahigit sa 300 marino upang magtatag ng kaayusan. Ang Estados Unidos ay nagtataglay ng kontrol sa patakarang panlabas ng isla at pati na rin sa pangangasiwa sa pananalapi nito. Pagkaraan ng isang taon, noong 1916, si Wilson ay muling nagmamartsa sa Dominican Republic upang matiyak ang mabilis na pagbabayad ng utang na inutang ng bansa at noong 1917, nagpadala si Wilson ng mga tropa sa Cuba upang protektahan ang mga plantasyong asukal ng Amerikano mula sa mga pag-atake ng mga rebeldeng taga-Cuba.

Ang pinakatanyag na patakarang panlabas ni Wilson bago ang Unang Digmaang Pandaigdig na nakatutok sa Mexico, kung saan nasira ang digmaang sibil. Pinili ni Wilson na gumawa ng isang halimbawa ng Mexico at hiniling na ang mga waring partido ay humawak ng mga demokratikong eleksiyon at nagtatag ng mga batas batay sa kanyang mga

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

Officially however, Wilson supported Venustiano Carranza, who opposed Victoriano Huerta's military control of the country. When American intelligence learned that a German ship was allegedly preparing to deliver weapons to Huerta's forces, Wilson ordered the navy to land forces at Veracruz to stop the shipment.

prinsipyo sa moralidad. Gayunpaman, sinuportahan ni Wilson si Venustiano Carranza, na sumasalungat sa kontrol ng militar ni Victoriano Huerta sa bansa. Nang malaman ng Amerikano na katalinuhan na ang isang barko ng Aleman ay pinaghanda na maghatid ng mga sandata sa mga pwersa ni Huerta, inutusan ni Wilson ang hukbong-dagat na mag-land forces sa Veracruz upang itigil ang kargamento.

Primary Source: Editorial Cartoon

"I've had about enough of this," cries a frustrated Uncle Sam as he jumps the border to chase Pancho Villa into Mexico. As it turned out, Latin Americans had about enough of American incursions as well.

On April 22, 1914, a fight erupted between the American and Mexican troops, resulting in nearly 150 deaths, 19 of them American. Although Carranza's faction managed to overthrow Huerta in the summer of 1914, most Mexicans, including Carranza, had come to resent American intervention in their affairs.

Noong Abril 22, 1914, lumalaban ang isang labanan sa pagitan ng mga tropang Amerikano at Mexicano, na nagresulta sa halos 150 pagkamatay, 19 sa kanila Amerikano. Bagamat ang pangkat ng Carranza ay pinamamahalaang upang ibagsak ang Huerta sa tag-init ng 1914, ang karamihan sa mga Mexicans, kabilang ang Carranza, ay pumayag na mapahiya ang interbensyon ng Amerikano sa kanilang mga gawain.

When another Mexican revolutionary, **Pancho Villa** led 1,500 of his followers across the border into New Mexico and **attacked and burned the American town of Columbus**, Wilson responded by sending General John Pershing into Mexico to capture Villa and return him to the United States for trial. With over 11,000 at his disposal, Pershing

Nang ang isa pang rebolusyonaryo sa Mexico, pinangunahan ni Pancho Villa ang 1,500 ng kanyang mga tagasunod sa hangganan sa New Mexico at sinalakay at sinunog ang Amerikanong bayan ng Columbus, tumugon si Wilson sa pamamagitan ng pagpapadala ng General John Pershing sa Mexico upang makuha si Villa at ibalik siya sa Estados Unidos para sa pagsubok. Na may higit sa 11,000 sa kanyang pagtatapon, si Pershing ay nagmartsa ng tatlong daang milya

3 HOW SHOULD AMERICA PROJECT ITS POWER AROUND THE WORLD?

marched three hundred miles into Mexico but failed to capture Villa. He did, however, manage to infuriate the Mexicans who saw it as yet another betrayal of Wilson's promises.

CONCLUSION

After success in the Spanish-American War and struggling to establish control over the Philippines, the nation's leaders offered differing visions of American power in the world.

First, Theodore Roosevelt argued that a powerful military was the key to achieving the nation's goals, although with the right touch it would not be necessary to every call the military into action.

President Taft took a less belligerent tone, but was no less assertive. His use of the power of American business and willingness to swoop in with the military to protect economic interests differed little from Roosevelt's administration in the final outcome.

The Democrat Wilson spoke out on the campaign trail for a different, more humane and moral approach, but ended up looking more like Roosevelt than Roosevelt himself.

Which approach was right, or were they all misguided? What do you think? How should America project its power in the world?

sa Mexico ngunit nabigo upang makuha ang Villa. Gayunman, siya ay napinsala sa mga Mexicans na nakakita nito bilang isa pang pagkakanulo ng mga pangako ni Wilson.

KUMPLETO

Pagkatapos ng tagumpay sa Digmaang Espanyol-Amerikano at nagsisikap na magtatag ng kontrol sa Pilipinas, ang mga lider ng bansa ay nag-aalok ng magkakaibang pangitain ng kapangyarihang Amerikano sa mundo.

Una, Nagtalo si Theodore Roosevelt na ang isang makapangyarihang militar ang susi sa pagkamit ng mga layunin ng bansa, bagama't sa pamamagitan ng tamang pagpindot ay hindi kinakailangan sa bawat panawagan ang militar sa pagkilos.

Kinuha ni Pangulong Taft ang isang mas nakakasakit na tono, ngunit hindi na masyado. Ang paggamit niya ng kapangyarihan ng negosyo ng Amerikano at ang kahandaan na sumulong sa militar upang maprotektahan ang mga interes sa ekonomiya ay kaunti lamang sa pangangasiwa ni Roosevelt sa huling resulta.

Ang Demokratikong si Wilson ay nagsalita sa trail ng kampanya para sa isang iba't ibang, mas makatao at moral na diskarte, ngunit natapos na naghahanap ng mas katulad ni Roosevelt kay Roosevelt mismo.

Alin ang tamang paraan, o lahat sila ay nalgaw ng landas? Ano sa tingin mo? Paano dapat ipagpapalaganap ng Amerika ang kapangyarihan nito sa mundo?

QUESTION ELEVEN , PART ONE

Did the IMPERIALIST ERA EXPAND or BETRAY

America's FOUNDING IDEALS?

“We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness.”

This is what Thomas Jefferson eloquently wrote in the Declaration of Independence in 1776, and the idea that all Americans should be granted an equal chance to pursue their own dreams has been something we have shared ever since. Millions of immigrants came to America because they knew that in the United States, they were guaranteed an equal chance.

But not all people who lived under the American flag were equal. In Puerto Rico, Guam, the Philippines, Samoa, Panama, Hawaii, Alaska and from time to time in China, Cuba, Mexico, the Dominican Republic, Haiti, Guatemala, Honduras, Columbia and many other places, people were subject to the authority of the United States government, but enjoyed none of the freedoms guaranteed to citizens of the 50 states. It is true that Alaska and Hawaii eventually gained statehood, and the Philippines gained independence. It is also true that Americans brought advances and improvements to many of the places they went. They built roads, schools, hospitals and government institutions. But at a cost, both in lives and lost respect.

What do you think? Did America's Imperialist Era expand or betray its founding ideals?

Pinanghahawakan natin ang mga katotohanang ito upang maging maliwanag, na ang lahat ng tao ay nilikha na pantay, na pinagkalooban sila ng kanilang Tagapaglikha sa ilang mga Karapatan na hindi maikakaila, na kabilang sa mga ito ang Buhay, Kalayaan at ang pagtugis ng Kaligayahan.

Ito ang isinulat ni Thomas Jefferson sa Deklarasyon ng Kasarinlan noong 1776, at ang ideya na ang lahat ng mga Amerikano ay dapat ipagkaloob at pantay na pagkakataon na ipagpatuloy ang kanilang sariling mga pangarap ay isang bagay na naibahagi natin mula pa noon. Milyun-milyong mga imigrante ang dumating sa Amerika dahil alam nila na sa Estados Unidos, sila ay garantisadong isang pantay na pagkakataon.

Ngunit hindi lahat ng tao na naninirahan sa ilalim ng American flag ay pantay. Sa Puerto Rico, Guam, Pilipinas, Samoa, Panama, Hawaii, Alaska at paminsan-minsan sa Tsina, Cuba, Mexico, Dominican Republic, Haiti, Guatemala, Honduras, Columbia at maraming iba pang mga lugar, ang mga tao ay napapailalim sa awtoridad ng gobyerno ng Estados Unidos, ngunit tinatangkilik ang walang kalayaang ginagarantiyahan sa mga mamamayan ng 50 estado. Totoo na ang Alaska at Hawaii sa huli ay nakakuha ng estado, at ang Pilipinas ay nakakuha ng kalayaan. Totoo rin na ang mga Amerikano ay nagdala ng mga pagsulong at pagpapabuti sa maraming lugar na kanilang pinuntahan. Nagtayo sila ng mga daan, paaralan, ospital at institusyon ng pamahalaan. Ngunit sa isang gastos, kapwa sa buhay at nawalan ng paggalang.

Ano sa tingin mo? Ibinaba o ipagkanulo ba ng Imperyalistang Era ng America ang mga founding ideals nito?

Read this Book
Online